ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πρώτο τμήμα)
της 5ης Οκτωβρίου 2006 *

Στην υπόθεση C-105/02,

με αντικείμενο προσφυγή του άρθρου 226 ΕΚ λόγω παραβάσεως, ασκηθείσα στις 21 Μαρτίου 2002,

Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον G. Wilms, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

προσφεύγουσα,

κατά

Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας, εκπροσωπουμένης από τους W.-D. Plessing και R. Stüwe, επικουρούμενους από τον D. Sellner, Rechtsanwalt,

καθής,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

υποστηριζομένης από το

Βασίλειο του Βελγίου, εκπροσωπούμενο από τον M. Wimmer και την A. Snoecx, επικουρούμενους από τον B. van de Walle de Ghelcke, avocat,

παρεμβαίνον,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα),

συγκείμενο από τους P. Jann, πρόεδρο τμήματος, N. Colneric, J. N. Cunha Rodrigues (εισηγητή), M. Ilešič και E. Levits, δικαστές,

γενική εισαγγελέας: C. Stix-Hackl

γραμματέας: K. Sztranc, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 4ης Μαΐου 2005,

αφού άκουσε τη γενική εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις της κατά τη συνεδρίαση της 8ης Δεκεμβρίου 2005,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με την προσφυγή της, η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ζητεί από το Δικαστήριο να αναγνωρίσει ότι η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας:

— μη εκκαθαρίζοντας κανονικά ορισμένα έγγραφα διαμετακομίσεως (δελτία TIR), με συνέπεια να μην έχουν καταχωριστεί ορθώς οι αντίστοιχοι ίδιοι πόροι ούτε να έχουν αποδοθεί στην Επιτροπή εμπροθέσμως,

— μη ανακοινώνοντας στην Επιτροπή όλα τα λοιπά μη αμφισβητούμενα ποσά δασμών που έτυχαν ανάλογης αντιμετωπίσεως (καταχώριση στη λογιστική Β αντί της καταχωρίσεως στη λογιστική Α) σχετικά με τη μη εκκαθάριση δελτίων TIR εκ μέρους των γερμανικών τελωνειακών αρχών από το έτος 1994 και έως την τροποποίηση της αποφάσεως του Ομοσπονδιακού Υπουργού Οικονομικών της 11ης Σεπτεμβρίου 1996 (III B 1 — Z 0912 — 31/96, στο εξής: ομοσπονδιακή υπουργική απόφαση του 1996),

παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τον κανονισμό (ΕΟΚ, Ευρατόμ) 1552/89 του Συμβουλίου, της 29ης Μαΐου 1989, για την εφαρμογή της απόφασης 88/376/ΕΟΚ, Ευρατόμ για το σύστημα των ιδίων πόρων των Κοινοτήτων (ΕΕ L 155, σ. 1), ο οποίος αντικαταστάθηκε, από 31ης Μαΐου 2000, από τον κανονισμό (ΕΚ, Ευρατόμ) 1150/2000 του Συμβουλίου, της 22ας Μαΐου 2000, για την εφαρμογή της απόφασης 94/728/ΕΚ, Ευρατόμ για το σύστημα των ιδίων πόρων των Κοινοτήτων (ΕΕ L 130, σ. 1).

Η Επιτροπή ζητεί επίσης από το Δικαστήριο να κρίνει ότι:

— η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας οφείλει να πιστώσει αμέσως στον λογαριασμό της Επιτροπής τους ιδίους πόρους που δεν εξοφλήθηκαν λόγω των παραβάσεων που αναφέρονται στις παραγράφους 1 και 2,

— η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας οφείλει να αναφέρει, σχετικά με τυχόν ήδη μεταφερθέντα στον λογαριασμό αυτόν ποσά, την ημερομηνία κατά την οποία κατέστη ληξιπρόθεσμη η οφειλή, το οφειλόμενο ποσό και, ενδεχομένως, την ημερομηνία της μεταφοράς στον εν λόγω λογαριασμό,

— σύμφωνα με τα άρθρα 11 του κανονισμού 1552/89, για το χρονικό διάστημα έως τις 31 Μαΐου 2000, και 11 του κανονισμού 1150/2000, για το μετά τις 31 Μαΐου 2000 χρονικό διάστημα, η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας οφείλει να καταβάλει στον κοινοτικό προϋπολογισμό τόκους οφειλομένους λόγω καθυστερημένης λογιστικής εγγραφής.

Το νομικό πλαίσιο

Η Σύμβαση TIR

2 Η τελωνειακή σύμβαση για τη διεθνή μεταφορά εμπορευμάτων με δελτία TIR (στο εξής: Σύμβαση TIR) υπογράφηκε στη Γενεύη (Ελβετία) στις 14 Νοεμβρίου 1975. Το Βασίλειο του Βελγίου είναι συμβαλλόμενο μέρος στη σύμβαση αυτή, όπως και η Ευρωπαϊκή Κοινότητα, η οποία την ενέκρινε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2112/78 του Συμβουλίου, της 25ης Ιουλίου 1978 (JO L 252, σ. 1). Η εν λόγω σύμβαση άρχισε να ισχύει έναντι της Κοινότητας στις 20 Ιουνίου 1983 (ΕΕ L 31, σ. 13).

3 Η Σύμβαση TIR προβλέπει, μεταξύ άλλων, ότι για τα εμπορεύματα που μεταφέρονται υπό το καθεστώς TIR, το οποίο εγκαθιδρύει, δεν απαιτείται καταβολή ή παρακατάθεση εισαγωγικών ή εξαγωγικών δασμών στα τελωνεία διελεύσεως.

4 Προς τον σκοπό της εφαρμογής των διευκολύνσεων αυτών, η Σύμβαση TIR επιβάλλει να συνοδεύονται τα εμπορεύματα, καθ' όλη τη διάρκεια της μεταφοράς τους, από ενιαίο έγγραφο, το δελτίο TIR, που χρησιμεύει για τον έλεγχο του νομοτύπου της μεταφοράς. Επιβάλλει επίσης να πραγματοποιούνται οι μεταφορές υπό την εγγύηση οργανισμών εγκεκριμένων από τα συμβαλλόμενα μέρη, σύμφωνα με τις διατάξεις του οικείου άρθρου 6.

5 Έτσι, το άρθρο 6, παράγραφος 1, της Συμβάσεως TIR προβλέπει τα ακόλουθα:

«Εκαστον συμβαλλόμενον μέρος δύναται, συμφώνως προς τους όρους και τας εγγυήσεις ας ήθελε καθορίσει, να εξουσιοδοτή οργανισμούς διά την έκδοσιν των δελτίων TIR, είτε απ' ευθείας, είτε μέσω αντιστοίχων οργανισμών ως και να παρέχη εγγύησιν.»

6 Το δελτίο TIR αποτελείται από μια σειρά διπλοτύπων που περιλαμβάνουν ένα απόκομμα αριθ. 1 και ένα απόκομμα αριθ. 2, με τα αντίστοιχα στελέχη, στα οποία περιέχονται όλες απαραίτητες πληροφορίες. Ένα ζεύγος αποκομμάτων χρησιμοποιείται για κάθε έδαφος από το οποίο διέρχεται το εμπόρευμα. Κατά την έναρξη της μεταφοράς, το στέλεχος αριθ. 1 κατατίθεται στο τελωνείο προελεύσεως· η εκκαθάριση πραγματοποιείται μόλις επιστραφεί το στέλεχος αριθ. 2 από το τελωνείο εξόδου που βρίσκεται στο ίδιο τελωνειακό έδαφος. Η διαδικασία αυτή επαναλαμβάνεται για κάθε έδαφος από το οποίο διέρχεται το εμπόρευμα, με τη χρησιμοποίηση των διαφόρων ζευγών αποκομμάτων του ιδίου δελτίου.

7 Τα δελτία TIR τυπώνονται και διανέμονται από την International Road Transport Union (Διεθνή Ένωση Οδικών Μεταφορών, στο εξής: IRU), που εδρεύει στη Γενεύη. Η παράδοση στους χρήστες γίνεται από τους εγγυοδοτικούς οργανισμούς κάθε κράτους μέλους που είναι εξουσιοδοτημένοι προς τούτο από τις διοικητικές αρχές των συμβαλλομένων μερών. Το δελτίο TIR χορηγείται από τον εγγυοδοτικό οργανισμό της χώρας προελεύσεως, ενώ η παρεχόμενη εγγύηση καλύπτεται από την IRU και από ασφαλιστικό όμιλο εγκατεστημένο στην Ελβετία (στο εξής: ασφαλιστικός όμιλος).

8 Το άρθρο 8 της Συμβάσεως TIR ορίζει τα ακόλουθα:

«1. Ο εγγυοδοτικός οργανισμός αναλαμβάνει την υποχρέωσιν καταβολής των απαιτητών εισαγωγικών ή εξαγωγικών δασμών και φόρων προσηυξημένων, εάν συντρέχη περίπτωσις, με τους τόκους υπερημερίας, οι οποίοι θα έδει να καταβληθούν, δυνάμει των τελωνειακών νόμων και κανονισμών της χώρας εις την οποίαν θα απεκαλύπτετο ανωμαλία τις αφορώσα εις την μεταφοράν διά δελτίου TIR. Ούτος ευθύνεται αλληλεγγύως και εις ολόκληρον μετά των οφειλετών των ως άνω προβλεπομένων ποσών εις την πληρωμήν των ποσών τούτων.

2. Όταν οι νόμοι και οι κανονισμοί συμβαλλομένου τινός μέρους δεν προβλέπουν την πληρωμήν εισαγωγικών ή εξαγωγικών δασμών και φόρων, επί των εις την ως άνω παράγραφον 1 προβλεπομένων περιπτώσεων, ο εγγυοδοτικός οργανισμός αναλαμβάνει να καταβάλη, υπό τους ιδίους όρους, ποσόν ίσον προς το ύψος των εισαγωγικών ή εξαγωγικών δασμών και φόρων, προσηυξημένον, εάν συντρέχη περίπτωσις, διά τόκων υπερημερίας.

3. Έκαστον συμβαλλόμενον μέρος καθορίζει, κατά δελτίον TIR, το μέγιστον ύψος των ποσών τα οποία δύνανται να απαιτηθούν εκ του εγγυοδοτικού οργανισμού, βάσει των διατάξεων των παραγράφων 1 και 2 ανωτέρω.

4. Ο εγγυοδοτικός οργανισμός είναι υπεύθυνος έναντι των αρχών της χώρας ένθα κείται το τελωνείον προελεύσεως, από του χρόνου αποδοχής του δελτίου TIR υπό του τελωνείου. Εις τας εν συνεχεία χώρας διελεύσεως, διαρκούσης μιας πράξεως μεταφοράς εμπορευμάτων υπό το καθεστώς TIR, η ευθύνη αύτη άρχεται από της εισαγωγής των εμπορευμάτων [...].

5. Η ευθύνη του εγγυοδοτικού οργανισμού καλύπτει ουχί μόνον τα εν τω δελτίω TIR απαριθμούμενα εμπορεύματα, αλλ' ωσαύτως και τα εμπορεύματα άτινα, καίτοι μη απαριθμούμενα εν τω δελτίω ήθελον ανευρεθή εις το εσφραγισμένον τμήμα του οδικού οχήματος ή εις το εσφραγισμένον εμπορευματοκιβώτιον. Η τοιαύτη ευθύνη εις ουδέν έτερον εμπόρευμα εκτείνεται.

6. Προς καθορισμόν των εις τας παραγράφους 1 και 2 του παρόντος άρθρου αναφερομένων δασμών και φόρων, αι εις το δελτίον TIR διαλαμβανόμεναι ενδείξεις των εμπορευμάτων ισχύουν μέχρις αποδείξεως περί του εναντίου.

7. Οσάκις τα εις τας παραγράφους 1 και 2 του παρόντος άρθρου αναφερόμενα ποσά καθίστανται απαιτητά, αι αρμόδιαι αρχαί οφείλουν, όπως κατά το μέτρον του δυνατού, απαιτούν την πληρωμήν τούτων από το πρόσωπον ή τα πρόσωπα τα οποία είναι αμέσως οφειλέται των εν λόγω ποσών, προ της προβολής απαιτήσεως προς τον εγγυοδοτικόν οργανισμόν.»

Το καθεστώς των ιδίων πόρων των Κοινοτήτων

9 Το άρθρο 2 του κανονισμού 1552/89, που περιέχεται στον τίτλο Ι ο οποίος επιγράφεται «Γενικές διατάξεις», ορίζει τα ακόλουθα:

«1. Για την εφαρμογή του παρόντος κανονισμού, η απαίτηση των Κοινοτήτων επί των ιδίων πόρων που αναφέρονται στο άρθρο 2, παράγραφος 1, στοιχεία α' και β'

της απόφασης 88/376/ΕΟΚ, Ευρατόμ θεωρείται ως βεβαιωθείσα όταν η αρμόδια υπηρεσία του κράτους μέλους ανακοινώσει το οφειλόμενο ποσό στον οφειλέτη. Η ανακοίνωση αυτή πραγματοποιείται μόλις ο οφειλέτης γίνει γνωστός και το ποσό της απαίτησης μπορεί να υπολογιστεί από τις αρμόδιες διοικητικές αρχές, αφού τηρηθούν όλες οι εφαρμοστέες εν προκειμένω κοινοτικές διατάξεις.

[...]»

10 Η διάταξη αυτή τροποποιήθηκε από 14ης Ιουλίου 1996 από τον κανονισμό (Ευρατόμ, ΕΚ) 1355/96 του Συμβουλίου, της 8ης Ιουλίου 1996 (ΕΕ L 175, σ. 3), το περιεχόμενο του οποίου επανελήφθη στο άρθρο 2 του κανονισμού 1150/2000, που προβλέπει τα εξής:

«1. Για την εφαρμογή του παρόντος κανονισμού, η απαίτηση των Κοινοτήτων επί των ιδίων πόρων που προβλέπονται στο άρθρο 2, παράγραφος 1, στοιχεία α' και β', της απόφασης 94/728/ΕΚ, Ευρατόμ θεωρείται βεβαιωθείσα άπαξ και πληρούνται οι όροι που προβλέπονται από την τελωνειακή νομοθεσία όσον αφορά τη λογιστική καταχώρηση του ποσού και την ανακοίνωσή του στον οφειλέτη.

2. Η ημερομηνία που λαμβάνεται υπόψη για τη βεβαίωση που προβλέπεται στην παράγραφο 1 είναι η ημερομηνία λογιστικής καταχώρησης που προβλέπεται από την τελωνειακή νομοθεσία.

[...]»

11 Το άρθρο 6, παράγραφοι 1 και 2, στοιχεία α' και β', του κανονισμού 1552/89, το οποίο περιέχεται στον τίτλο ΙΙ που επιγράφεται «Λογιστική καταχώρηση των ιδίων πόρων» [νυν άρθρο 6, παράγραφοι 1 και 3, στοιχεία α' και β', του κανονισμού 1150/2000], ορίζει τα εξής:

«1. Λογαριασμοί των ιδίων πόρων, υποδιαιρούμενοι κατά είδος αυτών, τηρούνται στο Δημόσιο Ταμείο κάθε κράτους μέλους ή στον οργανισμό που ορίζεται από αυτό.

2. α) Οι απαιτήσεις που βεβαιώνονται σύμφωνα με το άρθρο 2 καταχωρούνται στα λογιστικά βιβλία [συνήθως αποκαλούμενα "λογιστική Α"], υπό την επιφύλαξη του στοιχείου β' της παρούσας παραγράφου, το αργότερο την πρώτη εργάσιμη ημέρα μετά τη 19η ημέρα του δεύτερου μήνα που ακολουθεί το μήνα κατά τον οποίο βεβαιώθηκε η απαίτηση.

β) Οι απαιτήσεις που έχουν βεβαιωθεί αλλά δεν έχουν καταχωρηθεί στα λογιστικά βιβλία που αναφέρονται στο στοιχείο α' διότι δεν έχουν ακόμα εισπραχθεί και δεν έχει συσταθεί γι' αυτές καμία ασφάλεια, καταχωρούνται, εντός της προθεσμίας του στοιχείου α', σε χωριστά λογιστικά βιβλία [συνήθως αποκαλούμενα "λογιστική Β"]. Τα κράτη μέλη μπορούν να ενεργήσουν κατά τον ίδιο τρόπο σε περίπτωση που οι απαιτήσεις που έχουν βεβαιωθεί και καλύπτονται από εγγυήσεις αποτελούν αντικείμενο αμφισβήτησης και ενδέχεται να υποστούν μεταβολές, συνεπεία αντιδικίας.»

12 Το άρθρο 9 των κανονισμών 1552/89 και 1150/2000, το οποίο περιέχεται στον τίτλο ΙΙΙ που επιγράφεται «Απόδοση των ιδίων πόρων», έχει ως ακολούθως:

«1. Σύμφωνα με τα προβλεπόμενα στο άρθρο 10, το ποσό των ιδίων πόρων πιστώνεται από κάθε κράτος μέλος στο λογαριασμό που έχει ανοιχθεί για το σκοπό αυτό στο όνομα της Επιτροπής στο Δημόσιο Ταμείο του ή στον οργανισμό που έχει ορίσει.

Δεν καταβάλλονται έξοδα για το λογαριασμό αυτό.

2. Τα εγγεγραμμένα ποσά μετατρέπονται από την Επιτροπή και εμφανίζονται στα λογιστικά της βιβλία [...]»

13 Το άρθρο 10, παράγραφος 1, των κανονισμών, αντιστοίχως, 1552/89 και 1150/2000, που περιέχεται στον ίδιο τίτλο III, ορίζει τα εξής:

«Αφού αφαιρεθεί το 10 % του ποσού των ιδίων πόρων για έξοδα είσπραξης σύμφωνα με το άρθρο 2, παράγραφος 3, [των αποφάσεων, αντιστοίχως, 88/376 και 94/728], η εγγραφή των ιδίων πόρων που αναφέρονται στο άρθρο 2, παράγραφος 1, στοιχεία α΄ και β΄, [των αποφάσεων αυτών] διενεργείται το αργότερο την πρώτη εργάσιμη ημέρα μετά τη 19η ημέρα του δεύτερου μήνα που ακολουθεί τον μήνα κατά τη διάρκεια του οποίου βεβαιώθηκε η απαίτηση βάσει του άρθρου 2.

Πάντως για τις απαιτήσεις που βάσει [των άρθρων, αντιστοίχως, 6, παράγραφος 2, στοιχείο β΄, και 6, παράγραφος 3, στοιχείο β΄] καταχωρούνται [στη λογιστική Β], η εγγραφή πρέπει να γίνει το αργότερο την πρώτη εργάσιμη ημέρα μετά τη 19η ημέρα του δευτέρου μήνα που ακολουθεί τον μήνα της είσπραξης των απαιτήσεων.»

14 Το άρθρο 11 των κανονισμών 1552/89 και 1150/2000, το οποίο επίσης περιέχεται στον εν λόγω τίτλο III, προβλέπει τα ακόλουθα:

«Κάθε καθυστέρηση στις εγγραφές του λογαριασμού που αναφέρεται στο άρθρο 9, παράγραφος 1, δημιουργεί, για το συγκεκριμένο κράτος μέλος, την υποχρέωση καταβολής τόκων με επιτόκιο ίσο προς το επιτόκιο που εφαρμόζεται κατά την

ημέρα της λήξης στη χρηματαγορά του οικείου κράτους μέλους για τις βραχυπρόθεσμες χρηματοδοτήσεις, προσαυξημένο κατά 2 μονάδες. Το επιτόκιο αυτό αυξάνεται κατά 0,25 μονάδες κατά μήνα καθυστέρησης. Το αυξημένο κατ' αυτό τον τρόπο επιτόκιο εφαρμόζεται για όλη την περίοδο υπερημερίας.»

15 Το άρθρο 17, παράγραφοι 1 και 2, των κανονισμών αυτών, το οποίο περιέχεται στον τίτλο VII που επιγράφεται «Διατάξεις περί του ελέγχου», ορίζει τα εξής:

«1. Τα κράτη μέλη υποχρεούνται να λαμβάνουν όλα τα αναγκαία μέτρα ώστε τα ποσά που αντιστοιχούν στα βεβαιωθέντα σύμφωνα με το άρθρο 2 έσοδα να αποδίδονται στην Επιτροπή κατά τους όρους που προβλέπονται στον παρόντα κανονισμό.

2. Τα κράτη μέλη απαλλάσσονται της υποχρεώσεως να αποδίδουν στην Επιτροπή τα ποσά που αντιστοιχούν στα βεβαιωθέντα έσοδα μόνον εάν η είσπραξη δεν μπόρεσε να πραγματοποιηθεί για λόγους ανωτέρας βίας. Εξάλλου, σε ορισμένες περιπτώσεις, τα κράτη μέλη έχουν τη δυνατότητα να μη θέτουν στη διάθεση της Επιτροπής τα σχετικά ποσά εφόσον αποδεικνύεται, μετά από διεξοδική εξέταση όλων των στοιχείων της εν λόγω περίπτωσης, ότι είναι οριστικά αδύνατον να εισπράξουν τα οφειλόμενα για λόγους πέραν της ευθύνης τους. [...]»

16 Το άρθρο 18 του κανονισμού 1552/89 [νυν άρθρου 18 του κανονισμού 1150/2000] ορίζει τα ακόλουθα:

«1. Τα κράτη μέλη προβαίνουν σε ελέγχους και έρευνες σχετικά με τη βεβαίωση και την απόδοση των ιδίων πόρων που αναφέρονται στο άρθρο 2, παράγραφος 1, στοιχεία α' και β', [των αποφάσεων, αντιστοίχως, 94/728 και 94/728]. Η Επιτροπή ασκεί τις αρμοδιότητές της σύμφωνα με τους όρους που προβλέπονται στο παρόν άρθρο.

2. Στο πλαίσιο της παραγράφου 1 τα κράτη μέλη:

— προβαίνουν σε συμπληρωματικούς ελέγχους, μετά από αίτηση της Επιτροπής. Η τελευταία πρέπει να αναφέρει στην αίτησή της του λόγους για τους οποίους επιβάλλεται συμπληρωματικός έλεγχος·

— συνεργάζονται με την Επιτροπή, κατόπιν αιτήσεώς της, στους ελέγχους που διεξάγουν.

Τα κράτη μέλη λαμβάνουν κάθε μέτρο ικανό να διευκολύνει τους ελέγχους αυτούς. Όταν η Επιτροπή συμμετέχει στους ελέγχους αυτούς, τα κράτη μέλη θέτουν στη διάθεσή της τα δικαιολογητικά που αναφέρονται στο άρθρο 3.

[...]»

Η εθνική νομοθεσία

17 Η ομοσπονδιακή υπουργική απόφαση του 1996 ορίζει τα εξής:

«Κατά την επιβολή τελών εισαγωγής στο πλαίσιο κοινοτικών/κοινών πράξεων διαμετακομίσεως οι απαιτήσεις θεωρούνται ως ασφαλισθείσες μόνο στην περίπτωση που για την εκάστοτε πράξη διαμετακομίσεως έχει συσταθεί χωριστή ασφάλεια και η ασφάλεια αυτή δεν έχει καταπέσει πάλι.

Όλες οι λοιπές απαιτήσεις από κοινοτικές/κοινές πράξεις διαμετακομίσεως ή από δελτία TIR θεωρούνται ως ανασφάλιστες [...]»

Η προ της ασκήσεως της προσφυγής διαδικασία

18 Με την ευκαιρία ελέγχου των παραδοσιακών ιδίων πόρων τον οποίο πραγματοποίησε η Επιτροπή στη Γερμανία από τις 24 έως τις 28 Νοεμβρίου 1997, διαπιστώθηκαν, στο πλαίσιο του τελωνειακού καθεστώτος διαμετακομίσεως, περιπτώσεις παραλείψεως ή καθυστερήσεως της καταβολής των ιδίων πόρων στην Επιτροπή λόγω μη τηρήσεως των κανόνων λογιστικής του άρθρου 6, παράγραφος 2, στοιχείο α΄, του κανονισμού 1552/89. Κατά την Επιτροπή, οι γερμανικές αρχές δεν είχαν εκκαθαρίσει νομοτύπως ορισμένα έγγραφα διαμετακομίσεως στο πλαίσιο του τελωνειακού καθεστώτος διαμετακομίσεως στηριχθείσες στην ομοσπονδιακή υπουργική απόφαση του 1996. Επρόκειτο για 509 δελτία TIR που αφορούσαν τα έτη 1993 έως 1995, οι δε εν λόγω δασμοί ανέρχονταν συνολικά περίπου σε 20 εκατομμύρια γερμανικά μάρκα (DEM). Τα τελωνεία είχαν μεν ζητήσει εμπροθέσμως την καταβολή των δασμών τάσσοντας προθεσμία προς τούτο στον εγγυοδοτικό οργανισμό, καμία όμως καταβολή δεν είχε πραγματοποιηθεί και οι γερμανικές αρχές δεν επεδίωξαν δικαστικώς την είσπραξη των οφειλομένων ποσών, ενώ είχαν υποχρέωση να το πράξουν. Κατά την Επιτροπή, η είσπαρξη των επιδίκων απαιτήσεων ανεστάλη, ή μάλλον δεν επιχειρήθηκε καν, στον βαθμό που η Γερμανική Κυβέρνηση συνήψε συμφωνίες με τους εγγυοδοτικούς οργανισμούς, με τις οποίες παραιτήθηκε προσωρινώς από την προβολή των απαιτήσεών της.

19 Κατά την άποψη των γερμανικών αρχών, τα επίμαχα ποσά έπρεπε να θεωρηθούν ανασφάλιστα κατά την έννοια της ομοσπονδιακής υπουργικής αποφάσεως του 1996. Κατά συνέπεια, οι εν λόγω αρχές καταχώρισαν τα ποσά αυτά στη λογιστική Β, μολονότι ένα ποσό 50 000 δολαρίων ΗΠΑ (USD) είχε καταβληθεί ως συμβατική εγγύηση για ένα δελτίο TIR στο πλαίσιο της Συμβάσεως TIR.

20 Αυτός ο τρόπος ενέργειας επικρίθηκε από την Επιτροπή, η οποία υποστηρίζει ότι η συμβατική εγγύηση πρέπει να θεωρείται ως μεμονωμένη ή κατ' αποκοπήν, οπότε οι επίδικες απαιτήσεις έπρεπε, στον βαθμό που δεν αμφισβητούνταν, να καταχωριστούν στη λογιστική Α.

21 Με έγγραφο της 19ης Δεκεμβρίου 1997, η Επιτροπή κάλεσε, ως εκ τούτου, τις γερμανικές αρχές να της ανακοινώσουν το περιεχόμενο των μνημονευομένων στη σκέψη 18 της παρούσας αποφάσεως και των τυχόν άλλων παρεμφερών συμφωνιών με άλλους εγγυοδοτικούς οργανισμούς, καθώς και να δηλώσουν, σε σχέση με τους βεβαιωθέντες και μη εισπραχθέντες ιδίους πόρους από τα μη εκκαθαρισμένα δελτία TIR, πότε και υπό ποια μορφή θα αποδίδονταν στην Επιτροπή.

22 Με έγγραφο της 22ας Ιανουαρίου 1998, οι γερμανικές αρχές υποστήριξαν ότι η αύξηση των περιπτώσεων απάτης στις πράξεις διαμετακομίσεως υπό την κάλυψη δελτίων TIR είχε ως συνέπεια την καταγγελία της συμβάσεως αντασφαλίσεως εκ μέρους του ασφαλιστικού ομίλου στις 5 Δεκεμβρίου 1994 και την αναστολή των πληρωμών του ομίλου αυτού προς τους γερμανικούς εγγυοδοτικούς οργανισμούς, οι οποίοι είχαν συνάψει σύμβαση αντασφαλίσεως μέσω της IRU. Υπό τις συνθήκες αυτές, η προσωρινή παραίτηση των γερμανικών αρχών από τη δικαστική επιδίωξη εξοφλήσεως των απαιτήσεών τους ήταν απαραίτητη προκειμένου να αποφευχθεί η πτώχευση των οργανισμών αυτών και, ως εκ τούτου, η κατάρρευση του συστήματος TIR σε ολόκληρη την Ευρωπαϊκή Ένωση. Εξάλλου, έχει κινηθεί διαδικασία διαιτησίας μεταξύ της IRU και του ασφαλιστικού ομίλου. Κατά τις εν λόγω αρχές, οι απαιτήσεις από τις μη εκκαθαρισθείσες πράξεις διαμετακομίσεως δεν μπορούν να θεωρηθούν ως ασφαλισμένες κατά την έννοια του κανονισμού 1552/89 παρά μόνο στην περίπτωση που οι παρασχεθείσες ασφάλειες αφορούν μεμονωμένες πράξεις και καλύπτουν το ύψος του πραγματικού κινδύνου, πράγμα το οποίο δεν συμβαίνει εν προκειμένω.

23 Με έγγραφο της 30ής Μαρτίου 1998, η Επιτροπή ζήτησε και πάλι να της αποδοθούν οι εν λόγω ίδιοι πόροι, εκτιμώντας ότι οι απαιτήσεις που απέρρεαν από τη μη εκκαθάριση πράξεων διαμετακομίσεως, οι οποίες είχαν βεβαιωθεί κατά τον έλεγχο των ιδίων πόρων τον Νοέμβριο του 1997, καλύπτονταν από εγγυήσεις.

24 Με έγγραφο της 22ας Μαΐου 1998, οι γερμανικές αρχές απάντησαν ότι δεν μπορούσαν να ικανοποιήσουν το αίτημα αυτό, διότι τούτο θα συνεπαγόταν την υπέρμετρη επιβάρυνση του γερμανικού προϋπολογισμού, καθόσον οι εν λόγω εγγυήσεις δεν κάλυπταν παρά μέρος μόνον των επιμάχων απαιτήσεων. Πριν από την έκδοση της ομοσπονδιακής υπουργικής αποφάσεως του 1996, η Ομοσπονδιακή.Δημοκρατία της Γερμανίας καταχώριζε γενικώς τις εγγυημένες απαιτήσεις στη λογιστική Α και απέδιδε στην Επιτροπή τους ιδίους πόρους ανεξαρτήτως της καταβολής ή όχι των δασμών, έστω και αν άλλα κράτη μέλη ήταν αρμόδια για την είσπραξη των δασμών λόγω παραβάσεων ή παρατυπιών που είχαν διαπραχθεί στο έδαφός τους. Η υπερβολική αυτή επιβάρυνση του γερμανικού προϋπολογισμού δεν ήταν πλέον ανεκτή.

25 Με έγγραφο της 8ης Ιουνίου 1998, η Επιτροπή ζήτησε από τις γερμανικές αρχές, μεταξύ άλλων, να της διαβιβάσουν τα πληροφοριακά στοιχεία που είχε ζητήσει προηγουμένως με σκοπό τον υπολογισμό των τόκων υπερημερίας βάσει του άρθρου 11 του κανονισμού 1552/89. Με την από 18 Σεπτεμβρίου 1998 απάντησή τους, οι εν λόγω αρχές ενέμειναν στη θέση την οποία είχαν διατυπώσει με τα έγγραφα της 22ας Ιανουαρίου 1998 και της 22ας Μαΐου 1998.

26 Με έγγραφο της 30ής Οκτωβρίου 1998, η Επιτροπή ζήτησε από τη Γερμανική Κυβέρνηση να καταβάλει ένα ορισμένο πόσο ως προκαταβολή επί των οφειλομένων δασμών πριν από την τελευταία ημέρα του δεύτερου μήνα από της αποστολής του εγγράφου της, καθώς και να της γνωστοποιήσει το σύνολο των λοιπών μη αμφισβητουμένων τελωνειακών οφειλών που είχαν καταχωριστεί στη λογιστική Β αντί της λογιστικής Α και αφορούσαν δελτία TIR που δεν εκκαθαρίστηκαν από τα γερμανικά τελωνεία κατά το χρονικό διάστημα 1994 έως 1998.

27 Με έγγραφο της 4ης Μαρτίου 1999, οι γερμανικές αρχές ενέμειναν στην άποψή τους και ανέφεραν στην Επιτροπή ότι δεν μπορούσαν να ικανοποιήσουν τα αιτήματά της.

28 Με επιστολή της 24ης Μαρτίου 1999 και, στη συνέχεια, με έγγραφο οχλήσεως της 15ης Νοεμβρίου 1999, η Επιτροπή αμφισβήτησε την ερμηνεία του κανονισμού 1552/89 την οποία υποστήριζε η Γερμανική Κυβέρνηση. Με τα έγγραφα αυτά, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι, αντίθετα προς τα υποστηριζόμενα από τις γερμανικές αρχές, δεν πρόκειται για συνολικές εγγυήσεις συσταθείσες για πλείονες απαιτήσεις, αλλά για τις εγγυήσεις που ισχύουν για κάθε δελτίο TIR και οι οποίες, στην πλειονότητα των περιπτώσεων, καλύπτουν πλήρως ή σε μεγάλο βαθμό τις απαιτήσεις.

29 Κατά την Επιτροπή, η επίμονη άρνηση ανακοινώσεως στην Επιτροπή του περιεχομένου των συμφωνιών που είχαν συναφθεί με τους εγγυοδοτικούς οργανισμούς αντιβαίνει στο άρθρο 10 ΕΚ. Εξάλλου, ιδίως ως προς τα επίμαχα δελτία TIR των ετών 1993 και 1994, η καταγγελία της συμβάσεως ανταφαλίσεως, η οποία έγινε στα τέλη του 1994, δεν τα αφορούσε. Όσον αφορά τα δελτία TIR του 1995, η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας παραιτήθηκε προσωρινώς έναντι του εγγυοδοτικού οργανισμού από τη ρευστοποίηση των απαιτήσεών της υπό τον όρο ότι αυτός θα εξακολουθήσει να ευθύνεται «κατά το αρμόζον μέτρο» και ότι θα εκχωρήσει ως εγγύηση τις απαιτήσεις του έναντι του αντασφαλιστή. Κατά συνέπεια, οι απαιτήσεις του 1995 και των επομένων ετών καλύπτονταν επίσης από εγγυήσεις και έπρεπε —τουλάχιστον εν μέρει— να εγγραφούν στη λογιστική Α και να αποδοθούν στην Επιτροπή, εφόσον δεν είχαν αμφισβητηθεί εμπροθέσμως. Όσον αφορά την προσωρινή παραίτηση από την είσπραξη των ποσών που είχαν καταχωριστεί στη λογιστική Β, η Επιτροπή υπεθυμίζει ότι οι γερμανικές αρχές υποχρεούνται, δυνάμει του άρθρου 17 του κανονισμού 1552/89, να λαμβάνουν με τη δέουσα επιμέλεια όλα τα αναγκαία μέτρα ώστε να εισπράττουν τους βεβαιωθέντες ιδίους πόρους.

30 Με την από 1η Φεβρουαρίου 2000 ανακοίνωσή τους, οι γερμανικές αρχές ενέμειναν στην άποψή τους και την εξέθεσαν αναλυτικά, διαβιβάζοντας παράλληλα στην Επιτροπή τις συμφωνίες τις οποίες είχαν συνάψει με τους εγγυοδοτικούς οργανισμούς σχετικά με την παράταση της προθεσμίας καταβολής.

31 Στις 8 Νοεμβρίου 2000, η Επιτροπή απηύθυνε στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας αιτιολογημένη γνώμη. Κατά την Επιτροπή, οι απαιτήσεις δεν μπορούσαν να θεωρηθούν ως αμφισβητούμενες λόγω της διαιτητικής διαδικασίας μεταξύ της IRU και του ομίλου ασφαλιστών. Οι κύριες απαιτήσεις δεν αμφισβητήθηκαν από τους υπόχρεους, η δε άρνηση του προμνησθέντος ομίλου να εγγυηθεί για τον πρωτοφειλέτη δεν μπορεί να εκληφθεί ως αμφισβήτηση των κύριων απαιτήσεων. Τέλος, η προσωρινή παραίτηση των γερμανικών αρχών από τις απαιτήσεις τους αφορά απλώς την ευθύνη του όπισθεν των εγγυοδοτικών οργανισμών ιστάμενου αντασφαλιστή. Συναφώς, δεν θίγεται η υποχρέωση των οφειλετών και, ως εκ τούτου, ούτε η υποχρέωση της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας όσον αφορά τον κοινοτικό προϋπολογισμό. Αντίθετα προς την άποψη αυτού του κράτους μέλους, δεν μπορεί να τύχει εφαρμογής το άρθρο 17, παράγραφος 2, του κανονισμού 1552/89, το οποίο εφαρμόζεται μόνον όταν τα ποσά των ιδίων πόρων δεν κατέστη δυνατόν να εισπραχθούν για λόγους ανωτέρας βίας (πρώτη περίοδος της εν λόγω διατάξεως) ή όταν είναι πλέον οριστικά αδύνατη η είσπραξή τους για λόγους πέραν της ευθύνης των κρατών μελών (δεύτερη περίοδος της ίδιας διατάξεως).

32 Η Επιτροπή ζήτησε εκ νέου από τις γερμανικές αρχές να αποδώσουν αμέσως στην Επιτροπή, ως προκαταβολή, ποσό 10 552 875 DEM που αντιστοιχούσε στο ποσό των μη εκκαθαρισμένων δελτίων TIR για τα έτη 1996 και 1997, προς αποφυγήν περαιτέρω τόκων υπερημερίας, να της γνωστοποιήσουν όλα τα λοιπά ποσά μη αμφισβητουμένων τελωνειακών οφειλών που έτυχαν ανάλογης αντιμετωπίσεως όσον αφορά τη μη εκκαθάριση δελτίων TIR από τα γερμανικά τελωνεία από το έτος 1994 έως την τροποποίηση της ομοσπονδιακής υπουργικής αποφάσεως του 1996 και να αποδώσουν αμέσως στην Επιτροπή τους συναφείς ιδίους πόρους προς αποφυγήν περαιτέρω τόκων υπερημερίας. Η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας κλήθηκε να λάβει τα αναγκαία μέτρα ώστε να συμμορφωθεί προς την αιτιολογημένη γνώμη εντός δύο μηνών από της παραλαβής της.

33 Η Γερμανική Κυβέρνηση απάντησε στην αιτιολογημένη γνώμη με έγγραφο της 10ης Ιανουαρίου 2001, με το οποίο επανέλαβε την ήδη διατυπωθείσα άποψή της, δηλαδή

ότι μόνον τα ποσά που καλύπτονταν από εγγυήσεις «ευθέως και αμέσως εκτελεστές» πρέπει να αποδοθούν στην Επιτροπή. Αυτό όμως δεν συνέβη με τις επίδικες εγγυήσεις δυνάμει της Συμβάσεως TIR, καθόσον οι εθνικοί οργανισμοί δεν μπορούσαν να στηριχθούν στη σύμβαση αντασφαλίσεως της IRU, η δε τελευταία δεν μπορούσε πλέον να υπολογίζει στις παροχές του ασφαλιστικού ομίλου λόγω του πολύ υψηλότερου ποσού των ζημιών που δεν προβλεπόταν στις ασφαλιστικές συμβάσεις και οφειλόταν σε σοβαρότερες απάτες στο πλαίσιο της οργανωμένης εγκληματικότητας. Το ύψος της εγγυήσεως, ήτοι 60 024 ευρώ, δεν κάλυπτε τις απαιτήσεις για τα εμπορεύματα. Εξάλλου, από το άρθρο 8, παράγραφος 7, της Συμβάσεως TIR προκύπτει ότι, σε περίπτωση μη εκκαθαρίσεως μιας πράξεως TIR, η πληρωμή των ποσών πρέπει να ζητείται κατά πρώτον από τον πρωτοφειλέτη. Οι εγγυοδοτικοί οργανισμοί ευθύνονται μόνο σε περίπτωση αποτυχίας αυτής της διαδικασίας εισπράξεως.

34 Εξάλλου, οι απαιτήσεις πρέπει να θεωρηθούν ως αμφιβητούμενες κατά την έννοια του άρθρου 6, παράγραφος 2, του κανονισμού 1552/89, στον βαθμό που αποτελούν αντικείμενο αμφισβητήσεως μεταξύ των εγγυοδοτικών οργανισμών και των κρατικών διοικητικών υπηρεσιών. Επιπλέον, εκκρεμούν διοικητικές προσφυγές ή ένδικες διαδικασίες ενώπιον των γερμανικών δικαστηρίων, πράγμα που δικαιολογεί την καταχώριση των ποσών στη λογιστική Β. Τέλος, η συμφωνία με τους εν λόγω οργανισμούς δεν συνιστά παραίτηση από την είσπραξη των ποσών αυτών από τους εν λόγω οργανισμούς, αλλ' απλώς προσωρινή μη προβολή αυτών των απαιτήσεων, πράγμα απαραίτητο για να μη προκληθεί αναπόφευκτη κατάσταση αφερεγγυότητας.

35 Υπό τις συνθήκες αυτές, η Επιτροπή αποφάσισε να ασκήσει την υπό κρίση προσφυγή.

36 Με διάταξη του Προέδρου του Δικαστηρίου της 9ης Σεπτεμβρίου 2002, επετράπη στο Βασίλειο του Βελγίου να παρέμβει υπέρ των αιτημάτων της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας.

Επί της προσφυγής

Επί του ισχυρισμού περί μερικού απαραδέκτου της προσφυγής

Επιχειρήματα των διαδίκων

37 Η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, υποστηριζόμενη από το Βασίλειο του Βελγίου, υποστηρίζει ότι η προσφυγή είναι μερικώς απαράδεκτη καθόσον, με το τρίτο, τέταρτο και πέμπτο αίτημά της, η Επιτροπή ζητεί να υποχρεωθεί η καθής, αντιστοίχως, «να πιστώσει αμέσως στον λογαριασμό της Επιτροπής τους ιδίους πόρους που δεν εξοφλήθηκαν λόγω των παραβάσεων» που αφορά η παρούσα διαδικασία, να «αναφέρει, σχετικά με τυχόν ήδη μεταφερθέντα στον λογαριασμό αυτόν ποσά, την ημερομηνία κατά την οποία κατέστη ληξιπρόθεσμη η οφειλή, το οφειλόμενο ποσό και, ενδεχομένως, την ημερομηνία της μεταφοράς στον εν λόγω λογαριασμό» και να «καταβάλει στον κοινοτικό προϋπολογισμό τόκους οφειλομένους λόγω καθυστερημένης λογιστικής εγγραφής».

38 Από το άρθρο 228, παράγραφος 1, ΕΚ προκύπτει σαφώς ότι ο ρόλος του Δικαστηρίου περιορίζεται στη διαπίστωση της παραβάσεως και δεν μπορεί το Δικαστήριο να υποχρεώσει το καθού κράτος να υιοθετήσει συγκεκριμένη συμπεριφορά, ενώ στα εθνικά όργανα εναπόκειται να αποφασίσουν για τις συνέπειες που οφείλουν να αντλήσουν από τη διαπίστωση της παραβάσεως, εξυπακουομένου του ότι υποχρεούνται να θέσουν τέρμα στην παράβαση αμελλητί. Η απόφαση του Δικαστηρίου μπορεί ασφαλώς να αναφέρεται σε υποχρεώσεις σχετικές με τον τερματισμό της παραβάσεως σκεπτικό της, όχι όμως και στο διατακτικό της (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση της 20ής Μαρτίου 1986, 303/84, Επιτροπή κατά Γερμανίας, Συλλογή 1986, σ. 1171, σκέψη 19).

39 Συνεπώς, το τρίτο και το πέμπτο αίτημα πρέπει να απορριφθούν καθόσον, υπό την κάλυψη αυτών των αιτημάτων, η Επιτροπή προβάλλει, στην πραγματικότητα,

αιτήματα πληρωμής. Το αυτό ισχύει και για το τέταρτο αίτημα της προσφυγής, με το οποίο η Επιτροπή ζητεί την πραγματοποίηση ασαφών ερευνών, ενώ το Δικαστήριο μπορεί μόνο να αναγνωρίσει, ενδεχομένως, την παράβαση των υποχρεώσεων παροχής πληροφοριών και έντιμης συνεργασίας (απόφαση της 7ης Μαρτίου 2002, C-10/00, Επιτροπή κατά Ιταλίας, Συλλογή 2002, σ. I-2357). Εξάλλου, το τελευταίο αυτό αίτημα, πέραν του ότι δεν διατυπώθηκε στο πλαίσιο της προ της ασκήσεως της προσφυγής διαδικασίας, αντιστρέφει το βάρος αποδείξεως της παραβάσεως, το οποίο φέρει η Επιτροπή και όχι το διωκόμενο κράτος μέλος.

40 Κατά την Επιτροπή, το γράμμα του άρθρου 228 ΕΚ δεν εμποδίζει το Δικαστήριο να προβαίνει σε δηλώσεις χρήσιμες για την εξάλειψη ορισμένης παραβάσεως. Όσον αφορά το τέταρτο αίτημά της, η Επιτροπή παρατηρεί ότι η ίδια εξαρτάται σε μεγάλο βαθμό από τα στοιχεία που της παρέχουν τα κράτη μέλη προκειμένου να ελέγχει αν τα τελευταία καταβάλλουν σωστά το οφειλόμενο ποσό των ιδίων πόρων. Τα κράτη μέλη υπέχουν ιδιαίτερη υποχρέωση συνεργασίας (προμνησθείσα απόφαση Επιτροπή κατά Ιταλίας, σκέψεις 88 επ.), η οποία συγκεκριμενοποιείται στο άρθρο 18, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού 1552/89, οπότε η Επιτροπή μπορούσε, χωρίς να παραβιάσει την αρχή της αναλογικότητας, να ζητήσει από την καθής, όπως το έπραξε ήδη από το στάδιο της διοικητικής διαδικασίας, τα απαραίτητα στοιχεία για την εξακρίβωση της υπάρξεως και της εκτάσεως της παραβάσεως την οποία περιέγραψε κατά τρόπο πειστικό. Αυτός είναι ακριβώς ο στόχος του δεύτερου και του τέταρτου αιτήματός της.

41 Όσον αφορά το πέμπτο αίτημά της, η Επιτροπή παρατηρεί ότι το άρθρο 11 του κανονισμού 1552/89 επιβάλλει συγκεκριμένη και ανεπιφύλακτη υποχρέωση καταβολής τόκων υπερημερίας και ότι το Δικαστήριο έχει ήδη αναφερθεί σε μια τέτοια υποχρέωση στο πλαίσιο άλλων προσφυγών λόγω παραβάσεως (βλ., μεταξύ άλλων, προμνησθείσα απόφαση Επιτροπή κατά Γερμανίας, σκέψη 19). Στην περίπτωση παραβάσεως της υποχρεώσεως πληρωμής, το κράτος μέλος δεν διαθέτει καμία διακριτική ευχέρεια ως προς τον τρόπο τερματισμού της παραβάσεως.

42 Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η Επιτροπή αναδιατύπωσε το πέμπτο αίτημά της υπό την έννοια ότι ζητεί πλέον από το Δικαστήριο να διαπιστώσει ότι «η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, μη πιστώνοντας στον κοινοτικό προϋπολογισμό τους οφειλόμενους τόκους, παρέβη το άρθρο 11 του κανονισμού 1552/89».

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

43 Με το τρίτο και το τέταρτο αίτημα της προσφυγής, καθώς και με το πέμπτο αίτημα στην αρχική του διατύπωση, η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο να υποχρεώσει την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, αντιστοίχως, «να πιστώσει αμέσως στον λογαριασμό της Επιτροπής τους ιδίους πόρους που δεν εξοφλήθηκαν λόγω των παραβάσεων που αναφέρονται στις παραγράφους 1 και 2», να «αναφέρει, σχετικά με τυχόν ήδη μεταφερθέντα στον λογαριασμό αυτόν ποσά, την ημερομηνία κατά την οποία κατέστη ληξιπρόθεσμη η οφειλή, το οφειλόμενο ποσό και, ενδεχομένως, την ημερομηνία της μεταφοράς στον εν λόγω λογαριασμό» και να «καταβάλει στον κοινοτικό προϋπολογισμό τόκους οφειλομένους λόγω καθυστερημένης λογιστικής εγγραφής» κατ' εφαρμογήν των άρθρων 11 του κανονισμού 1552/89, για το χρονικό διάστημα έως τις 31 Μαΐου 2000, και 11 του κανονισμού 1150/2000, για το μετά τις 31 Μαΐου 2000 χρονικό διάστημα.

44 Δεν αμφισβητείται ότι η ασκούμενη βάσει του άρθρου 226 ΕΚ προσφυγή σκοπεί στην αναγνώριση της εκ μέρους κράτους μέλους παράβαση των κοινοτικών του υποχρεώσεων. Η αναγνώριση μιας τέτοιας παραβάσεως υποχρεώνει, κατά το ίδιο το γράμμα του άρθρου 228 ΕΚ, το συγκεκριμένο κράτος μέλος να λάβει τα μέτρα που απαιτούνται για την εκτέλεση της αποφάσεως του Δικαστηρίου. Αντιθέτως, το Δικαστήριο δεν μπορεί να υποχρεώσει το κράτος αυτό να λάβει συγκεκριμένα μέτρα (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση της 14ης Απριλίου 2005, C-104/02, Επιτροπή κατά Γερμανίας, Συλλογή 2005, σ. I-2689, σκέψη 49).

45 Κατά συνέπεια, το Δικαστήριο δεν μπορεί, στο πλαίσιο εκδικάσεως προσφυγής λόγω παραβάσεως, να αποφανθεί επί αιτιάσεων οι οποίες συναρτώνται με αιτήματα με το οποία, όπως εν προκειμένω, επιδιώκεται να υποχρεωθεί το κράτος μέλος να εγγράψει στον λογαριασμό συγκεκριμένα ποσά, να παράσχει πληροφορίες όσον αφορά ορισμένα ποσά και μεταφορές ποσών και να καταβάλει τόκους υπερημερίας.

46 Όσον αφορά την αναδιατύπωση του πέμπτου αιτήματος, πρέπει να υπομνησθεί ότι, καταρχήν, ένας διάδικος δεν μπορεί, κατά τη διάρκεια της δίκης, να μεταβάλει το ίδιο το αντικείμενο της διαφοράς, το δε βάσιμο μιας προσφυγής πρέπει να εξετάζεται μόνον σε σχέση προς τα αιτήματα που περιλαμβάνονται στο εισαγωγικό δικόγραφο (βλ., υπό το πνεύμα αυτό, αποφάσεις της 25ης Σεπτεμβρίου 1979, 232/78, Επιτροπή κατά Γαλλίας, Συλλογή τόμος 1979/II, σ. 323, σκέψη 3, της 6ης Απριλίου 2000, C-256/98, Επιτροπή κατά Γαλλίας, Συλλογή 2000, σ. I-2487, σκέψη 31, και της 4ης Μαΐου 2006, C-508/03, Επιτροπή κατά Ηνωμένου Βασιλείου, Συλλογή 2006, σ. I-3969, σκέψη 61).

47 Κατά πάγια επίσης νομολογία (βλ., μεταξύ άλλων, αποφάσεις της 9ης Νοεμβρίου 1999, C-365/97, Επιτροπή κατά Ιταλίας, Συλλογή 1999, σ. I-7773, σκέψη 23 και της 27ης Απριλίου 2006, C-441/02, Επιτροπή κατά Γερμανίας, Συλλογή 2006, σ. I-3449, σκέψη 59), το έγγραφο οχλήσεως που απευθύνει η Επιτροπή στο κράτος μέλος και, στη συνέχεια, η αιτιολογημένη γνώμη που διατυπώνει η Επιτροπή οριοθετούν το αντικείμενο της διαφοράς, το οποίο, επομένως, δεν μπορεί πλέον να διευρυνθεί. Πράγματι, η δυνατότητα του συγκεκριμένου κράτους μέλους να διατυπώσει τις παρατηρήσεις του, έστω και αν αποφασίσει να μην κάνει χρήση της δυνατότητας αυτής, αποτελεί ουσιαστική εγγύηση που παρέχει η Συνθήκη ΕΚ, η δε τήρησή της συνιστά ουσιώδη τύπο για τη νομιμότητα της διαδικασίας με την οποία αναγνωρίζεται παράβαση κράτους μέλους.

48 Το Δικαστήριο έχει επίσης κρίνει ότι δεν μπορεί να απαιτείται σε κάθε περίπτωση απόλυτη σύμπτωση μεταξύ της διατυπώσεως των αιτιάσεων στο έγγραφο οχλήσεως, του διατακτικού της αιτιολογημένης γνώμης και των αιτημάτων της

προσφυγής, εφόσον το αντικείμενο της διαφοράς δεν διευρύνθηκε ούτε μεταβλήθηκε, αλλά αντιθέτως απλώς περιορίστηκε (βλ. την προμνησθείσα απόφαση της 27ης Απριλίου 2006, Επιτροπή κατά Γερμανίας, σκέψη 61 και την εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

49 Υπό το φως αυτής της νομολογίας, η Γερμανική Κυβέρνηση μπορούσε δικαίως να θεωρήσει, τόσο στο στάδιο της προ της ασκήσεως της προσφυγής διαδικασίας όσο και κατά την έγγραφη φάση της διαδικασίας ενώπιον του Δικαστηρίου, ότι δεν χρειαζόταν να διατυπώσει παρατηρήσεις σε σχέση προς το πέμπτο αίτημα, καθόσον αυτό αποτελούσε αίτηση προς το Δικαστήριο να του απευθύνει εντολή. Πρέπει, συνεπώς, να απορριφθεί ως απαράδεκτη η αίτηση αναδιατυπώσεως, την οποία η Επιτροπή υπέβαλε για πρώτη φορά κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση και η οποία σκοπεί στη μετατροπή του ως άνω αιτήματος, το οποίο η Επιτροπή επανέλαβε με το υπόμνημα απαντήσεως στην ένσταση απαραδέκτου που προέβαλε συναφώς η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανία στο πλαίσιο της άμυνάς της, σε αίτημα αναγνωρίσεως παραβάσεως.

50 Κατόπιν των ανωτέρω σκέψεων, τα αιτήματα της υπό κρίση προσφυγής, στο μέτρο που με αυτά ζητείται να υποχρεωθεί η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας να εγγράψει στον λογαριασμό της Επιτροπής μη μεταβιβασθέντες ιδίους πόρους, να καταβάλει τόκους υπερημερίας δυνάμει του άρθρου 11 των κανονισμών 1552/89 και 1150/2000 και να ανακοινώσει πληροφοριακά στοιχεία σχετικά με άλλα μη εξοφληθέντα ποσά, κρίνονται απαράδεκτα.

51 Η εξέταση της υπό κρίση προσφυγής θα περιοριστεί, συνεπώς, στην εκτίμηση των αιτιάσεων που διατυπώνονται στο πλαίσιο του πρώτου και του δεύτερου αιτήματος, ήτοι, τη μη κανονική εκκαθάριση 509 δελτίων TIR όσον αφορά τα έτη 1993 έως 1995 και τη μη ορθή λογιστική εγγραφή και απόδοση στην Επιτροπή των αντιστοίχων ιδίων πόρων, καθώς και, αφετέρου, την άρνηση ανακοινώσεως στην Επιτροπή των λοιπών μη αμφισβητουμένων απαιτήσεων όσον αφορά την κανονική εκκαθάριση δελτίων TIR από το 1994 έως τον Σεπτέμβριο του 1996, απαιτήσεων οι οποίες επίσης καταχωρίστηκαν στη λογιστική Β.

Επί της ουσίας

Επί της πρώτης αιτιάσεως, που αντλείται από παρατυπίες στην επεξεργασία ορισμένων δελτίων TIR, από την εσφαλμένη λογιστική εγγραφή των αντιστοίχων ποσών και από τη μη απόδοσή τους στην Επιτροπή

— Επιχειρήματα των διαδίκων

52 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι, εφόσον οι απαιτήσεις που αφορά η παρούσα διαδικασία καλύπτονταν από εγγυήσεις, έπρεπε να καταχωριστούν στη λογιστική Α κατ' εφαρμογήν του άρθρου 6, παράγραφος 2, στοιχείο α', του κανονισμού 1552/89. Πράγματι, στο καθεστώς TIR, η καταβολή των δασμών καλύπτεται από εγγύηση, δηλαδή από τα δελτία που εκδίδουν οι εγγυοδοτικοί οργανισμοί, οι οποίοι ευθύνονται αλληλεγγύως με τον πρωτοφειλέτη για την καταβολή των δασμών και των φόρων σε περίτωση παρατυπίας ή απάτης διαπραχθείσας στο πλαίσιο μιας πράξεως TIR.

53 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι σκοπός της λογιστικής Β δεν είναι να προστατεύει τα κράτη μέλη από υπερβολική επιβάρυνση του προϋπολογισμού τους, αλλά να παρέχει στην Επιτροπή τη δυνατότητα να παρακολουθεί καλύτερα τις ενέργειες των κρατών μελών όσον αφορά την είσπραξη των ιδίων πόρων, ιδίως σε περιπτώσεις απάτης ή παρατυπιών. Ο σκοπός αυτός θα καθίστατο άνευ νοήματος αν κάθε κράτος μέλος ήταν ελεύθερο να εκτιμά την ποιότητα των εγγυήσεων κατά το δοκούν και να αποφασίζει μόνο του, χωρίς να έχει συμφωνήσει με την Επιτροπή, τον χρόνο κατά τον οποίο μια εγγυημένη απόφαση πρέπει να εγγραφεί στη μία ή την άλλη λογιστική.

54 Από το άρθρο 6 του κανονισμού 1552/89, λαμβανόμενο υπόψη στο σύνολό του, προκύπτει ότι η εγγραφή των απαιτήσεων στη λογιστική Α δεν προϋποθέτει ότι η

εγγύηση είναι «ευθέως και αμέσως εκτελεστή». Θα πρέπει, απλώς, να μπορεί να εκτελεστεί σε περίπτωση κατά την οποία, όταν ζητηθεί η καταβολή από τον εγγυητή, ο αφερέγγυος οφειλέτης δεν είναι ουσιαστικά σε θέση να εξοφλήσει την τελωνειακή οφειλή.

55 Κατά την Επιτροπή, οι γερμανικές αρχές, καίτοι αμφισβητούν γενικά ότι η εγγύηση ύψους 60 024 ευρώ ανά δελτίο TIR αρκεί στην πλειονότητα των περιπτώσεων προς κάλυψη των απαιτήσεων από δασμούς για τα εμπορεύματα που υπόκεινται σε υψηλούς δασμούς, δεν αμφισβητούν κατά τρόπο συγκεκριμένο ότι οι εγγυήσεις ήταν, εν προκειμένω, επαρκείς προς κάλυψη των απαιτήσεων. Ούτε αμφισβητούν ότι οι εν λόγω απαιτήσεις αρκούσαν τουλάχιστον για τη μερική κάλυση των απαιτήσεων σε όλες τις περιπτώσεις, οπότε θα έπρεπε να είχαν, τουλάχιστον κατά το μέτρο αυτό, καταχωριστεί στη λογιστική Α, εκτός εάν η καταγγελία της συμβάσεως αντασφαλίσεως εκ μέρους του ασφαλιστικού ομίλου στα τέλη του 1994 υπαγορεύει διαφορετική εκτίμηση.

56 Στο μέτρο που καθοριστικής σημασίας είναι η ημερομηνία ενάρξεως της διαδικασίας TIR και παροχής της εγγυήσεως, οι προ του 1995 απαιτήσεις έπρεπε, εν πάση περιπτώσει, να καταχωριστούν στη λογιστική Α και να αποδοθούν τα αντίστοιχα ποσά στην Επιτροπή. Όσον αφορά τις απαιτήσεις που γεννήθηκαν από το 1995 και εντεύθεν, το γεγονός ότι, όπως ισχυρίζονται οι γερμανικές αρχές, κατά την ημερομηνία αυτή οι απαιτήσεις έπρεπε να θεωρούνται ως μη εγγυημένες, λόγω της καταγγελίας της συμβάσεως αντασφαλίσεως εκ μέρους του ασφαλιστικού ομίλου, έπρεπε να οδηγήσει τις αρχές αυτές να μην επιτρέπουν τη διαδικασία TIR δεδομένης της ελλείψεως εγγυήσεως. Αν παρά ταύτα τη δέχθηκαν και καταχώρισαν τις απαιτήσεις στη λογιστική Β για τον λόγο αυτόν, όφειλαν να αναλάβουν και τον κίνδυνο που συνδέεται με την είσπραξη των απαιτήσεων αυτών. Θα πρέπει να θεωρηθεί ότι, καταρχήν, υπήρχε μερική τουλάχιστον εγγύηση. Η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας παραιτήθηκε προσωρινά από την είσπραξη των ληξιπροθέσμων απαιτήσεων από τον εγγυοδοτικό οργανισμό υπό τον όρο ότι ο οργανισμός αυτός θα εξακολουθούσε να ευθύνεται μέχρι μιας προσήκουσας ατομικής συμβολής και ότι θα εκχωρούσε, εν είδει εγγυήσεως, τις απαιτήσεις του έναντι του αντασφαλιστή. Κατά συνέπεια, τα ποσά των απαιτήσεων του έτους 1995 και των μεταγενεστέρων ετών καλύπτονταν από εγγυήσεις και έπρεπε —τουλάχιστον μερικώς— να καταχωριστούν στη λογιστική Α και αποδοθούν στην Επιτροπή, στο μέτρο που οι απαιτήσεις αυτές δεν αμφισβητήθηκαν εμπροθέσμως.

57 Το ότι οι εγγυοδοτικοί οργανισμοί ευθύνονται μόνο παρεπομένως έχει μικρή σημασία στην περίπτωση που οι απαιτήσεις δεν μπορούν να εισπραχθούν από τον πρωτοφειλέτη. Η παρεπόμενη ευθύνη αποτελεί ετερόχρονη συμπληρωματική εγγύηση, η οποία επιτρέπει στον πιστωτή να κάνει χρήση της περιουσίας του εγγυητή όταν η περιουσία του οφειλέτη δεν επαρκεί. Σύμφωνα με το άρθρο 8, παράγραφος 1, της Συμβάσεως TIR, τα κράτη μέλη έχουν τη δυνατότητα να απευθυνθούν προς ικανοποίηση των απαιτήσεών τους στους εγγυοδοτικούς οργανισμούς.

58 Η Επιτροπή υπογραμμίζει ότι, στην παρούσα διαδικασία, αναφέρεται μόνο σε απαιτήσεις οι οποίες έχουν νομίμως βεβαιωθεί. Το άρθρο 6, παράγραφος 2, στοιχείο β΄, δεύτερη περίοδος, του κανονισμού 1552/89, καθόσον αναφέρεται στις απαιτήσεις που «αποτελούν αντικείμενο αμφισβήτησης», δεν έχει εφαρμογή όταν η εγγύηση που έχει παρασχεθεί για ορισμένη απαίτηση είναι αμφίβολη λόγω του ότι ο εγγυητής δεν αμφισβητεί μεν την κύρια απαίτηση, είναι όμως αβέβαιη μόνον η ικανότητά του να καταβάλει την εγγύηση.

59 Η Επιτροπή υποστηρίζει επίσης ότι οι σκέψεις τις οποίες διατυπώνει το Βασίλειο του Βελγίου ως προς τη δυνατότητα αμφισβητήσεως των απαιτήσεων εκ μέρους του εγγυοδοτικού οργανισμού είναι υποθετικής φύσεως, καθόσον η ύπαρξη των επιδίκων απαιτήσεων δεν αποτέλεσε αντικείμενο αμφισβητήσεως. Υπήρξε απλώς καταγγελία της ασφαλιστικής συμβάσεως, μετά την οποία το κράτος μέλος χορήγησε αυθαιρέτως παράταση της προθεσμίας καταβολής και δεν απέδωσε στον κοινοτικό προϋπολογισμό τα εγγυημένα ποσά σύμφωνα με τις υποχρεώσεις που υπέχει από τον κανονισμό 1552/89. Μια τέτοια συμπεριφορά δεν επιτρέπεται να επιβαρύνει τον εν λόγω προϋπολογισμό.

60 Τέλος, οι γερμανικές αρχές δεν προσκόμισαν κανένα αποδεικτικό στοιχείο προς θεμελίωση του ισχυρισμού ότι, με την προσωρινή παραίτησή τους από την είσπραξη

των επιδίκων απαιτήσεων, ενήργησαν προς το συμφέρον της Κοινότητας και με στόχο την αποτροπή της καταρρεύσεως του συστήματος TIR. Στην περίπτωση αυτή, οι εν λόγω αρχές έπρεπε να συνεννοηθούν, προς το συμφέρον της Κοινότητας, με την Επιτροπή και τα λοιπά κράτη μέλη προτού αποφασίσουν μια τέτοια παραίτηση. Η μονομερής ενέργεια των εν λόγω αρχών φανερώνει ακριβώς παράβαση της υποχρεώσεως συνεργασίας στην οποία αναφέρεται το άρθρο 10 ΕΚ, όπως και το γεγονός ότι καθυστέρησαν να ικανοποιήσουν το επανειλημμένως διατυπωθέν αίτημα της Επιτροπής να της κοινοποιήσουν τις λεπτομέρειες της συμφωνίας που συνήφθη μεταξύ της Ομοσπονδιακής Κυβερνήσεως και του εγγυοδοτικού οργανισμού καθώς και εκείνες των τυχόν συμφωνιών με άλλους εγγυητές.

61 Όσον αφορά την προσωρινή παραίτηση από την είσπραξη των ποσών που καταχωρίστηκαν στη λογιστική Β, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι οι γερμανικές αρχές ήταν υποχρεωμένες να λάβουν με τη δέουσα επιμέλεια όλα τα αναγκαία μέτρα για την είσπραξη των βεβαιωθέντων ιδίων πόρων (άρθρο 17, παράγραφος 1, του κανονισμού 1552/89). Δεν επρόκειτο, στην υπό κρίση υπόθεση, για περίπτωση εμπίπτουσα στο άρθρο 17, παράγραφος 2, πρώτη και δεύτερη περίοδος, του κανονισμού 1552/89, καθόσον η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας δεν μπορούσε να επικαλεστεί συνδρομή των προϋποθέσεων που απαριθμούνται στη διάταξη αυτή, δεδομένου ότι δεν τήρησε την προβλεπόμενη διαδικασία και δεν πληρούνταν τα ουσιαστικά κριτήρια εφαρμογής (απρόβλεπτο, εξαιρετικές περιστάσεις) της διατάξεως αυτής. Υποθετικά γεγονότα, όπως η κατάρρευση του συστήματος αντασφαλίσεως, δεν αρκούν προς δικαιολόγηση της συμπεριφοράς των γερμανικών αρχών.

62 Η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας υποστηρίζει ότι, στο μέτρο που οι εγγυοδοτικοί οργανισμοί δεν παρέχουν πλέον, από το 1993 και εντεύθεν, επαρκείς εγγυήσεις για τις απαιτήσεις που πηγάζουν από μη εκκαθαρισμένα δελτία TIR λόγω της ιλιγγιώδους αυξήσεως των περιπτώσεων προσφυγής στον ασφαλιστικό όμιλο, ο οποίος αρνείται όλο και συχνότερα να εκτελέσει τις εγγυήσεις υπό τους αρχικούς όρους, δικαίως οι τελωνειακές αρχές καταχώρισαν, σε μια πρώτη φάση, τις εν λόγω απαιτήσεις στη λογιστική Β.

63 Σύμφωνα με το ίδιο το γράμμα του άρθρου 6, παράγραφος 2, του κανονισμού 1552/89 και των αιτιολογικών του σκέψεων, στη λογιστική Α καταχωρίζονται μόνον οι εγγυημένες απαιτήσεις για τις οποίες είναι βέβαιο ότι η ασφάλεια είναι πράγματι ρευστοποιήσιμη, πράγμα το οποίο δεν συμβαίνει στην περίπτωση των αφερέγγυων εγγυοδοτικών οργανισμών, τα περιουσιακά στοιχεία των οποίων είναι εμφανώς ανεπαρκή, ή στην περίπτωση των αλυσιδωτών διεθνών ασφαλιστικών συμβάσεων (άρθρο 6 της Συμβάσεως TIR) οι οποίες έχουν καταγγελθεί ή λειτουργούν πλημμελώς. Οι μη εισπραχθείσες, αλλά εγγυημένες απαιτήσεις περιλαμβάνονται καταρχήν μεταξύ των απαιτήσεων που «δεν έχουν ακόμα εισπραχθεί» (άρθρο 6, παράγραφος 2, στοιχείο β', του κανονισμού 1552/89) και δεν μπορεί να υπάρξει εξαίρεση από την αρχή αυτή παρά μόνον όταν οι ασφάλειες μπορούν να ρευστοποιηθούν χωρίς δυσκολία. Τα κράτη μέλη δεν υποχρεούνται να προεξοφλούν απαιτήσεις μη εγγυημένες ή ανεπαρκώς εγγυημένες.

64 Στα λοιπά τελωνειακά συστήματα, σε αντίθεση προς το σύστημα των δελτίων TIR, στο πλαίσιο του οποίου οι τελωνειακές αρχές οφείλουν να δέχονται την «εγγύηση» που καθορίζεται σε διεθνές επίπεδο (εγγύηση, μέχρις ενός μεγίστου ποσού για κάθε δελτίο, από τον εγγυοδοτικό οργανισμό της χώρας εντός της οποίας γεννάται η τελωνειακή οφειλή), το ποσό τον εν λόγω τελωνειακών οφειλών θα καλυπτόταν ανά πάσα στιγμή με εγγύηση [άρθρο 192 του κανονισμού (ΕΟΚ) 2913/92 του Συμβουλίου, της 12ης Οκτωβρίου 1992, περί θεσπίσεως κοινοτικού τελωνειακού κώδικα (ΕΕ L 302, σ. 1, στο εξής: τελωνειακός κώδικας)]. Τελωνειακές οφειλές μη δυνάμενες να εισπραχθούν λόγω συστήματος εγγυήσεως εγκαθιδρυθέντος με διεθνή σύμβαση δεν θα μπορούσαν να εξομοιωθούν προς εγγυημένες συμβάσεις κατά την έννοια του κανονισμού 1552/89. Άλλως, τα κράτη μέλη θα ήταν πάντοτε υποχρεωμένα να κινητοποιούν κοινούς δημοσιονομικούς πόρους προς κάλυψη των μη δυναμένων να εισπραχθούν απαιτήσεων, έστω και αν ουδόλως ευθύνονταν για αυτή την αδυναμία εισπράξεως.

65 Η Επιτροπή κακώς διακρίνει μεταξύ της προ της 1ης Ιανουαρίου 1995 και της μετά την ημερομηνία αυτή περιόδου. Η καταγγελία της συμβάσεως εκ μέρους του ασφαλιστικού ομίλου συνεπαγόταν την άμεση και αναδρομική παύση των πληρωμών. Επιπλέον, εφόσον η εγγύηση είχε παρεπόμενο χαρακτήρα, οι γερμανικές αρχές, προτού να μπορούν να στραφούν νομίμως κατά των εγγυοδοτικών οργανισμών, έπρεπε να κινήσουν και να ολοκληρώσουν τις —ενίοτε πολυετείς— διαδικασίες αναζητήσεως και φορολογικές διαδικασίες (άρθρο 8, παράγραφος 7, της Συμβάσεως TIR), επομένως μετά το έτος 1994.

66 Αντίθετα προς τα υποστηριζόμενα από την Επιτροπή, οι γερμανικές αρχές δεν μπορούσαν, μετά την καταγγελία της συμβάσεως αντασφαλίσεως στα τέλη του 1994, να απαγορεύσουν την χρησιμοποίηση της διαδικασίας TIR, άλλως θα αποδέχονταν, πέραν της σχεδόν ολοσχερούς αδρανοποιήσεως του εμπορίου μεταξύ ανατολής και δύσεως, και τη μονομερή παραβίαση ενός ολοκλήρου τμήματος του κοινοτικού τελωνειακού δικαίου (άρθρο 91 του τελωνειακού κώδικα). Πράγματι, τα κράτη μέλη δεν μπορούν να απαιτούν, με δική τους πρωτοβουλία, τη σύσταση συμπληρωματικών ασφαλειών, άλλως παραβιάζουν τις διατάξεις του καθεστώτος TIR.

67 Επικουρικώς, η Γερμανική Κυβέρνηση προβάλλει ότι τα εν λόγω ποσά, έστω και αν θεωρηθεί ότι πρόκειται για «απαιτήσεις για τις οποίες έχει συσταθεί ασφάλεια», δεν μπορούσαν να αποδοθούν στην Επιτροπή, δεδομένου ότι δεν είχαν μπορέσει να εισπραχθούν ιδίως για λόγους ανωτέρας βίας κατά την έννοια του άρθρου 17, παράγραφος 2, πρώτη περίοδος, του κανονισμού 1552/89. Τα ποσά αυτά δεν έπρεπε, συνεπώς, να καταχωριστούν ούτε στη λογιστική Α ούτε στη λογιστική Β, ανεξαρτήτως του αν επρόκειτο για την κύρια ή για την παρεπόμενη απαίτηση, όπως π.χ. κάποια ασφάλεια. Οι γερμανικές αρχές έπραξαν το παν προκειμένου να εισπράξουν τις οφειλόμενες απαιτήσεις από τους εγγυοδοτικούς οργανισμούς, (διεξαγωγή δίκης κατά των εγγυοδοτικών οργανισμών για τη δημιουργία δεδικασμένου δυνάμενου να χρησιμεύσει και σε άλλες ανάλογες περιπτώσεις, έλεγχος της ανεπάρκειας της περιουσίας των εγγυοδοτικών οργανισμών).

68 Εξάλλου, εφόσον η IRU υποχρεώθηκε να κινήσει κατά του ασφαλιστικού ομίλου μακρές διαδικασίες διαιτησίας, οι οποίες ακόμα εκκρεμούν, και δεδομένου ότι η οικονομική ανάκαμψη των εγγυοδοτικών οργανιών θα απαιτούσε πλείονα έτη, ήταν εξαρχής σαφές ότι η είσπραξη ήταν αδύνατη μακροπρόθεσμα, αν όχι οριστικά, κατά την έννοια του άρθρου 17, παράγραφος 2, δεύτερη περίοδος, του κανονισμού 1552/89, λόγω της πρόδηλης και σοβαρής ανεπάρκειας της περιουσίας των εγγυοδοτικών οργανισμών και της απουσίας βουλήσεως του ασφαλιστικού ομίλου να αναλάβει την ευθύνη των πληρωμών. Οι συμφωνίες με τους εγγυοδοτικούς οργανισμούς αποτέλεσαν την πρώτη ένδειξη περί της αποκαταστάσεως της φερεγγυότητάς τους, παρέχοντάς τους τη δυνατότητα να ξαναρχίσουν τις δραστηριότητές τους.

69 Το Βασίλειο του Βελγίου υποστηρίζει ότι τα κράτη μέλη οφείλουν να αποδίδουν τους δασμούς στην Επιτροπή μόνον αν αυτοί έχουν ολοσχερώς εξοφληθεί, και όχι,

όπως υποστηρίζει η Επιτροπή, όταν ένα μέρος των δασμών καλύπτεται από εγγύηση. Κάθε άλλη λύση θα αντέβαινε στον σκοπό της λογιστικής Β, σύμφωνα με τον οποίο τα κράτη μέλη δεν πρέπει να αποδίδουν ποσά τα οποία δεν μπορούν να εισπράξουν.

70 Το Βασίλειο του Βελγίου θεωρεί επίσης ότι η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας δεν παραβίασε την αρχή της ειλικρινούς συνεργασίας με την Κοινότητα. Συμφωνώντας παρατάσεις της προθεσμίας καταβολής με τους εγγυοδοτικούς οργανισμούς, η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας απέτρεψε, όπως εξήγησε, ακόμα σημαντικότερη ζημία για το σύστημα TIR, καθόσον αν είχε επιδιώξει δικαστικώς την καταβολή των δασμών, οι οργανισμοί αυτοί θα είχαν αμέσως κηρυχθεί σε πτώχευση, πράγμα που θα είχε προκαλέσει την κατάρρευση του συστήματος TIR και θα είχε οδηγήσει σε κατάσταση αδυναμίας εισπράξεως, στην οποία αναφέρεται το άρθρο 17, παράγραφος 2, δεύτερη περίοδος, του κανονισμού 1552/89. Εξάλλου, δεν είναι έντιμο εκ μέρους της Επιτροπής να προσάπτει στα κράτη μέλη ότι δεν έχουν εκπληρώσει τις υποχρεώσεις που υπέχουν από το κοινοτικό δίκαιο, όταν η Επιτροπή είχε γνώση των προβλημάτων πληρωμής τα οποία αντιμετώπιζαν οι εγυοδοτικοί οργανισμοί.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

71 Με την αιτίαση αυτή, η Επιτροπή προσάπτει κατ' ουσίαν στις γερμανικές αρχές ότι παραιτήθηκαν μονομερώς από τη δικαστική επιδίωξη της εισπράξεως, από τους εγγυοδοτικούς οργανισμούς, των βεβαιωθεισών απαιτήσεων από δελτία TIR τις οποίες αφορά η παρούσα διαδικασία, ότι προέβησαν σε εσφαλμένη λογιστική εγγραφή των αντιστοίχων ιδίων πόρων μη καταχωρίζοντάς τες στη λογιστική Α και ότι δεν τους απέδωσαν εγκαίρως στην Επιτροπή, κατά παράβαση ιδίως του άρθρου 17, παράγραφος 1, του κανονισμού 1552/89.

72 Πρέπει να παρατηρηθεί ευθύς εξαρχής ότι η Γερμανική Κυβέρνηση δεν αμφισβητεί ότι οι ένδικες διαδικασίες εισπράξεως που αφορούσαν τα επίδικα δελτία TIR

ανεστάλησαν, ή ούτε καν κινήθηκαν, στο μέτρο που συνάφθηκαν συμφωνίες με τους εγγυοδοτικούς οργανισμούς, με τις οποίες οι γερμανικές αρχές παραιτήθηκαν προσωρινά από την είσπραξη των απαιτήσεών τους. Η εν λόγω κυβέρνηση αναγνωρίζει επίσης ότι το αντίστοιχο ποσό των απαιτήσεων καταχωρίστηκε στη λογιστική Β και όσι οι εν λόγω απαιτήσεις, γεννηθείσες από πράξεις TIR, βεβαιώθηκαν οριστικά κατά το χρονικό διάστημα 1993 έως 1995, οπότε πρόκειται για βεβαιωθείσες απαιτήσεις κατά την έννοια του άρθρου 2, παράγραφος 1, του κανονισμού 1552/89. Αντιθέτως, η ίδια κυβέρνηση δεν δέχεται ότι, πράττοντας κατά τον τρόπο αυτόν, παρέβη τις εκ του κανονισμού 1552/89 υποχρεώσεις της.

73 Όπως υπενθύμισε το Δικαστήριο στη σκέψη 66 της αποφάσεως της 15ης Νοεμβρίου 2005, C-392/02, Επιτροπή κατά Δανίας (Συλλογή 2005, σ. I-9811), δυνάμει του άρθρου 17, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού 1552/89, τα κράτη μέλη υποχρεούνται να λαμβάνουν όλα τα μέτρα που απαιτούνται ώστε τα ποσά που αντιστοιχούν στους βεβαιωθέντες δασμούς σύμφωνα με το άρθρο 2 του ίδιου κανονισμού να αποδίδονται στην Επιτροπή. Τα κράτη μέλη απαλλάσσονται από την υποχρέωση αυτή μόνον αν η είσπραξη δεν μπόρεσε να πραγματοποιηθεί για λόγους ανωτέρας βίας ή προκύπτει ότι είναι οριστικώς αδύνατο να προβούν στην είσπραξη για λόγους που δεν μπορούν να τους καταλογιστούν.

74 Όσον αφορά τη λογιστική καταχώριση των ιδίων πόρων, το άρθρο 6, παράγραφος 1, του κανονισμού 1552/89 προβλέπει ότι τα κράτη μέλη υποχρεούνται να τηρούν λογαριασμούς των εν λόγω πόρων στο Δημόσιο Ταμείο ή στον οργανισμό που ορίζεται από αυτά. Κατ' εφαρμογήν της παραγράφου 2, στοιχεία α' και β', του ίδιου άρθρου, τα κράτη μέλη υποχρεούνται να καταχωρίζουν στη λογιστική Α τις απαιτήσεις που βεβαιώνονται σύμφωνα με το προμνησθέν άρθρο 2 του κανονισμού αυτού το αργότερο την πρώτη εργάσιμη ημέρα μετά τη 19η ημέρα του δεύτερου μήνα που ακολουθεί τον μήνα κατά τον οποίο βεβαιώθηκε η απαίτηση, υπό την επιφύλαξη της δυνατότητας καταχωρίσεως στη λογιστική Β, εντός της ίδιας προθεσμίας, των βεβαιωθεισών απαιτήσεων που «δεν έχουν ακόμα εισπραχθεί» και για τις οποίες «δεν έχει συσταθεί καμία ασφάλεια», καθώς και των απαιτήσεων που έχουν βεβαιωθεί και «καλύπτονται από εγγυήσεις [και οι οποίες] αποτελούν αντικείμενο αμφισβήτησης και ενδέχεται να υποστούν μεταβολές, συνεπεία αντιδικίας».

75 Προς απόδοση των ιδίων πόρων, το άρθρο 9, παράγραφος 1, του κανονισμού 1552/89 προβλέπει ότι κάθε κράτος μέλος πιστώνει το ποσό των ιδίων πόρων στον λογαριασμό που έχει ανοιγεί προς τούτο στο όνομα της Επιτροπής σύμφωνα με τα προβλεπόμενα στο άρθρο 10 του εν λόγω κανονισμού. Σύμφωνα με την παράγραφο 1 της τελευταίας αυτής διατάξεως, αφού αφαιρεθούν τα έξοδα εισπράξεως, η λογιστική εγγραφή των ιδίων πόρων διενεργείται το αργότερο την πρώτη εργάσιμη ημέρα μετά τη 19η ημέρα του δεύτερου μήνα που ακολουθεί τον μήνα κατά τη διάρκεια του οποίου βεβαιώθηκε η απαίτηση σύμφωνα με το άρθρο 2 του ίδιου κανονισμού, πλην των απαιτήσεων που καταχωρίζονται στη λογιστική Β κατ' εφαρμογήν του άρθρου 6, παράγραφος 3, στοιχείο β', του κανονισμού αυτού και των οποίων η λογιστική εγγραφή πρέπει να διενεργείται το αργότερο την πρώτη εργάσιμη ημέρα μετά τη 19η ημέρα του δεύτερου μήνα που ακολουθεί τον μήνα της «είσπραξης».

76 Στο πλαίσιο της παρούσας διαδικασίας, η Γερμανική Κυβέρνηση δεν υποστήριξε ότι οι επίδικες απαιτήσεις αμφισβητήθηκαν εμπροθέσμως και ήταν δυνατόν να υποστούν μεταβολές συνεπεία αντιδικίας κατά την έννοια του άρθρου 6, παράγραφος 2, στοιχείο β', του κανονισμού 1552/89. Εν προκειμένω, δεν αμφισβητείται ότι οι διαφορές αφορούν την εκτέλεση των εγγυήσεων και όχι την ύπαρξη ή το ποσό των επιδίκων απαιτήσεων, καθόσον το ποσό αυτό έχει οριστικώς βεβαιωθεί.

77 Η Γερμανική Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι οι επίδικοι μη εισπραχθέντες δασμοί μπορούσαν, ωστόσο, εγκύρως να καταχωριστούν στη λογιστική Β, καθόσον δεν καλύπτονταν ουσιαστικά από εγγυήσεις υπό την έννοια του προμνησθέντος άρθρου 6, παράγραφος 2, στοιχείο β' του κανονισμού 1552/89. Η εν λόγω κυβέρνηση δεν αμφισβητεί αυτόν καθαυτόν τον χαρακτηρισμό της εγγυήσεως που παρέχουν οι εγγυοδοτικοί οργανισμού στο πλαίσιο μιας πράξεως TIR ως «ασφάλειας» κατά την έννοια της εν λόγω διατάξεως. Ισχυρίζεται ότι, λαμβανομένης υπόψη της χρεωκοπίας, από το 1993 και εντεύθεν, του συστήματος εγγυήσεων επί του οποίου στηρίζεται το καθεστώς διαμετακομίσεως υπό την κάλυψη δελτίου TIR, λόγω της αρνήσεως του ασφαλιστικού ομίλου να καταβάλει τα σχετικά ποσά στους γερμανικούς εγγυοδοτικούς οργανισμούς, οι εν λόγω εγγυήσεις δεν μπορούσαν να λειτουργήσουν λόγω αφερεγγυότητας των οργανισμών αυτών, οπότε οι εν λόγω δασμοί έπρεπε να καταχωριστούν στη λογιστική Β ως μη εγγυημένες απαιτήσεις.

78 Πρέπει να παρατηρηθεί ότι τα δικαιώματα και οι υποχρεώσεις του εγγυοδοτικού οργανισμού που προβλέπεται στο πλαίσιο της συμβάσεως TIR διέπονται, ταυτόχρονα, από την εν λόγω Σύμβαση, από το κοινοτικό δίκαιο και από τη διεπόμενη από το γερμανικό δίκαιο σύμβαση εγγυήσεως που έχει συνάψει ο οργανισμός αυτός με την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας (απόφαση της 23ης Σεπτεμβρίου 2003, C-78/01, BGL, Συλλογή 2003, σ. I-9543, σκέψη 45).

79 Δυνάμει του άρθρου 193 του τελωνειακού κώδικα, η εγγύηση που ζητείται προς εξασφάλιση της καταβολής τελωνειακής οφειλής μπορεί να συσταθεί με τριτεγγύηση και, σύμφωνα με το άρθρο 195 του ίδιου κώδικα, ο τριτεγγυητής οφείλει να αναλαμβάνει εγγράφως την ευθύνη να καταβάλει αλληλεγγύως με τον οφειλέτη το εγγυημένο ποσό της τελωνειακής οφειλής όταν αυτή καταστεί απαιτητή.

80 Όσον αφορά, ειδικότερα, τη μεταφορά εμπορευμάτων υπό την κάλυψη δελτίων TIR, στην οποία αναφέρεται το άρθρο 91, παράγραφος 2, στοιχείο β΄, του τελωνειακού κώδικα, από το άρθρο 8, παράγραφος 1, της Συμβάσεως TIR προκύπτει ότι, με την εν λόγω εγγύηση, οι εγγυοδοτικοί οργανισμοί αναλαμβάνουν ωσαύτως την υποχρέωση να καταβάλουν τους δασμούς που οφείλονται από τους οφειλέτες και ευθύνονται αλληλεγγύως και εις ολόκληρον με τους εν λόγω οφειλέτες για την καταβολή των εν λόγω ποσών, έστω και αν, δυνάμει της παραγράφου 7 του ίδιου άρθρου, οι αρμόδιες αρχές οφείλουν, κατά το μέτρο του δυνατού, να απαιτούν την πληρωμή από το πρόσωπο που είναι άμεσος οφειλέτης προτού προβάλουν απαίτηση προς τον εγγυοδοτικό οργανισμό.

81 Υπό τις συνθήκες αυτές, δεν μπορεί να αμφισβητηθεί ότι η εγγύηση που παρέχεται από τους εγγυοδοτικούς οργανισμούς στο πλαίσιο μιας πράξεως TIR εμπίπτει στην έννοια της «ασφάλειας» κατά την έννοια του άρθρου 6, παράγραφος 2, στοιχείο β΄, του κανονισμού 1552/89.

82 Πρέπει, ωστόσο, να διευκρινιστεί ότι, σύμφωνα με το άρθρο 8, παράγραφος 3, της Συμβάσεως TIR, εναπόκειται στα κράτη μέλη να καθορίσουν το μέγιστο ύψος, ανά δελτίο TIR, των ποσών που μπορούν να απαιτηθούν από τον εγγυοδοτικό οργανισμό.

83 Επομένως, όπως παραδέχεται εξάλλου η Επιτροπή, οι βεβαιωθείσες απαιτήσεις που αφορούν πράξεις TIR πρέπει, καταρχήν, να καταχωρίζονται στη λογιστική Α και να αποδίδονται στην Επιτροπή σύμφωνα με το άρθρο 10 του κανονισμού 1552/89 μέχρι του ανωτάτου ορίου εγγυήσεως που έχει συμφωνηθεί στο πλαίσιο του καθεστώτος TIR, έστω και αν, ενδεχομένως, το ποσό της τελωνειακής οφειλής υπερβαίνει το εν λόγω ποσό.

84 Όπως ορθώς παρατήρησε η γενική εισαγγελέας στα σημεία 86 και 89 των προτάσεών της, η ερμηνεία αυτή είναι σύμφωνη προς τους σκοπούς που επιδιώκονται με την καθιέρωση της λογιστικής Β, η οποία αποσκοπεί, εκτός από το να παράσχει στην Επιτροπή, σύμφωνα με την πέμπτη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 1552/89, τη δυνατότητα να παρακολουθεί καλύτερα τις ενέργειες των κρατών μελών σχετικά με την είσπραξη των ιδίων πόρων, και στο να λαμβάνεται υπόψη και ο οικονομικός κίνδυνος στον οποίο εκτίθενται τα κράτη μέλη.

85 Δεν μπορεί να γίνει δεκτή η επιχειρηματολογία της Γερμανικής Κυβερνήσεως σύμφωνα με την οποία η κρίση του καθεστώτος TIR, που οδήγησε στην κατάρρευση του συστήματος εγγυήσεως επί του οποίου στηρίζεται το καθεστώς αυτό, είχε ως συνέπεια να μην είναι πλέον, από το 1993 και εντεύθεν, εγγυημένες στην πράξη οι επίδικες απαιτήσεις, οπότε τα αντίστοιχα ποσά έπρεπε να καταχωριστούν στη λογιστική Β.

86 Χωρίς να είναι απαραίτητο να εξεταστεί κατά πόσον το σύστημα εγγυήσεως που καθιερώνει η Σύμβαση TIR δεν λειτουργούσε πλέον σωστά από το 1993 και εντεύθεν, φαίνεται ότι, όπως υποστήριξε η Επιτροπή, η μονομερής απόφαση των γερμανικών αρχών να αναστείλουν τις επίδικες διαδικασίες εισπράξεως από τους εγγυοδοτικούς οργανισμούς, να συμφωνήσουν παρατάσεις της προθεσμίας καταβολής με τους οργανισμούς αυτούς και να καταχωρίσουν, κατά συνέπεια, τις εν λόγω απαιτήσεις, οι οποίες είχαν οριστικώς βεβαιωθεί, στη λογιστική Β συνιστά, εν πάση περιπτώσει, παράβαση της υποχρεώσεως που υπέχουν τα κράτη μέλη από το άρθρο 17, παράγραφος 1, του κανονισμού 1552/89 να λαμβάνουν όλα τα αναγκαία μέτρα ώστε να αποδίδουν στην Επιτροπή τους ιδίους πόρους υπό τους όρους που προβλέπει ο κανονισμός αυτός.

87 Πράγματι, το εν λόγω άρθρο 17, παράγραφος 1, συνιστά ειδική έκφραση των επιταγών της ειλικρινούς συνεργασίας που απορρέουν από το άρθρο 10 ΕΚ και σύμφωνα με τις οποίες, αφενός, τα κράτη μέλη οφείλουν να θέτουν στην κρίση της Επιτροπής τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν κατά την εφαρμογή του κοινοτικού δικαίου (βλ., κατ' αναλογίαν, ιδίως απόφαση της 2ας Ιουλίου 2002, C-499/99, Επιτροπή κατά Ισπανίας, Συλλογή 2002, σ. I-6031, σκέψη 24) και, αφετέρου, δεν επιτρέπεται στα κράτη μέλη να θεσπίζουν εθνικά μέτρα διατηρήσεως έναντι των αντιρρήσεων, επιφυλάξεων ή όρων που ενδεχομένως διατυπώνει η Επιτροπή (βλ., κατ' αναλογίαν, απόφαση της 5ης Μαΐου 1981, 804/79, Επιτροπή κατά Ηνωμένου Βασιλείου, Συλλογή 1981, σ. 1045, σκέψη 32). Όμως, εν προκειμένω, δεν αμφισβητείται ότι η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας ενήργησε μονομερώς και παρά τις αντιρρήσεις που διατύπωσε η Επιτροπή.

88 Η υποχρέωση αυτή είναι ιδιαίτερα σημαντική, καθόσον, όπως παρατήρησε το Δικαστήριο στη σκέψη 54 της προμνησθείσας αποφάσεως Επιτροπή κατά Δανίας, τα ελλειμματικά έσοδα από έναν ίδιο πόρο πρέπει να αντισταθμίζονται είτε από άλλον ίδιο πόρο είτε με προσαρμογή των δαπανών.

89 Εξάλλου, η Γερμανική Κυβέρνηση δεν μπορεί να επικαλεστεί λόγο ανωτέρας βίας υπό την έννοια του άρθρου 17, παράγραφος 2, του κανονισμού 1552/89. Κατά πάγια νομολογία, η έννοια της ανωτέρας βίας πρέπει να νοείται ως καλύπτουσα ξένες προς τον επικαλούμενο την ανωτέρα βία περιστάσεις, ασυνήθεις και απρόβλεπτες, οι συνέπειες των οποίων δεν θα μπορούσαν να αποφευχθούν παρά την επιδειχθείσα επιμέλεια (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση της 5ης Νοεμβρίου 1987, 145/85, Denkavit, Συλλογή 1987, σ. 565, σκέψη 11). Όμως, ενεργώντας μονομερώς κατά τον τρόπο που περιγράφεται στη σκέψη 86 της παρούσας αποφάσεως, η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας δεν επέδειξε την προσήκουσα επιμέλεια ώστε να αποφύγει τις συνέπειες της περιστάσεως ανωτέρας βίας τις οποίες επικαλείται.

90 Υπό τις συνθήκες αυτές, η πρώτη αιτίαση πρέπει να κριθεί βάσιμη.

Επί της δεύτερης αιτιάσεως, που αντλείται από την άρνηση ανακοινώσεως στην Επιτροπή άλλων ποσών τα οποία κακώς καταχωρίστηκαν στη λογιστική Β

— Επιχειρήματα των διαδίκων

91 Η Επιτροπή παρατηρεί ότι το άρθρο 18, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού 1552/89 αποτελεί έκφραση, στον τομέα των ιδίων πόρων των Κοινοτήτων, της υποχρεώσεως συνεργασίας την οποία υπέχουν τα κράτη μέλη. Υπό τις συνθήκες αυτές, η Επιτροπή θεωρεί ότι μπορεί, χωρίς να παραβιάζει την αρχή της αναλογικότητας, να απαιτήσει από την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας να της ανακοινώσει στοιχεία απαρατίτητα για τη διαπίστωση της υπάρξεως και της εκτάσεως της παραβάσεως την οποία απέδειξε στο πλαίσιο της παρούσας διαδικασίας.

92 Η Γερμανική Κυβέρνηση απαντά ότι η Επιτροπή δεν μπορεί να επικαλεστεί γενικό δικαίωμα πληροφορήσεως. Τέτοιο δικαίωμα δεν υφίσταται ελλείψει κανονιστικής ρυθμίσεως του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως. Η υποχρέωση ειλικρινούς συνεργασίας που προβλέπεται στο άρθρο 10 ΕΚ δεν δικαιολογεί αίτημα της Επιτροπής προς τα κράτη μέλη να της ανακοινώσουν μη εύλογα πληροφοριακά στοιχεία, ιδίως καθόσον η ικανοποίηση του αιτήματος αυτού θα παρέλυε τις εργασίες των αρμοδίων τελωνείων επί εβδομάδες.

— Εκτίμηση του Δικαστηρίου

93 Από το άρθρο 10 ΕΚ προκύπτει ότι τα κράτη μέλη υποχρεούνται να συνεργάζονται καλοπίστως σε οποιαδήποτε έρευνα διεξάγει η Επιτροπή δυνάμει του άρθρου 226 ΕΚ και να της παρέχουν όλες τις ζητούμενες για τον σκοπό αυτό πληροφορίες (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση της 6ης Μαρτίου 2003, C-478/01, Επιτροπή κατά Λουξεμβούργου, Συλλογή 2003, σ. I-2351, σκέψη 24).

94 Όσον αφορά την υποχρέωση των κρατών μελών να λαμβάνουν, στο πλαίσιο ειλικρινούς συνεργασίας με την Επιτροπή, τα μέτρα που επιτρέπουν τη διαφάλιση της εφαρμογής των κοινοτικών διατάξεων των σχετικών με τη βεβαίωση τυχόν ιδίων πόρων, το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι από την εν λόγω υποχρέωση, η οποία καθιερώνεται ειδικότερα όσον αφορά τον έλεγχο από το άρθρο 18 του κανονισμού 1552/89, απορρέει ιδίως ότι, όταν η Επιτροπή εξαρτάται σε σημαντικό βαθμό από τα παρεχόμενα από το οικείο κράτος μέλος στοιχεία, αυτό το κράτος μέλος υποχρεούται να θέτει τα δικαιολογητικά και άλλα χρήσιμα έγγραφα στη διάθεση της Επιτροπής κατά τρόπο λογικό, προκειμένου το εν λόγω όργανο να μπορεί να ελέγξει κατά πόσο και, ενδεχομένως, σε ποιο βαθμό τα επίμαχα ποσά αφορούν ιδίους πόρους των Κοινοτήτων (προμνησθείσα απόφαση της 7ης Μαρτίου 2002, Επιτροπή κατά Ιταλίας, σκέψεις 89 έως 91).

95 Κατόπιν των ελέγχων που πραγματοποίησαν οι υπάλληλοι της Επιτροπής στη Γερμανία τον Νοέμβριο του 1997 και οι οποίοι αποκάλυψαν ορισμένες περιπτώσεις οριστικώς βεβαιωθέντων δασμών σχετικών με πράξεις TIR οι οποίοι είχαν καταχωριστεί στη λογιστική Β, η Επιτροπή επανειλημμένως ζήτησε, ήδη από τον Οκτώβριο του 1998, από τις γερμανικές αρχές να της ανακοινώσουν όλους τους λοιπούς μη αμρισβητηθέντες δασμούς που έτυχαν της ιδίας λογιστικής αντιμετωπίσεως και αφορούσαν δελτία TIR μη εκκαθαρισθέντα από τα γερμανικά τελωνεία από το 1994 και εντεύθεν.

96 Μη ικανοποιώντας το αίτημα αυτό, η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει ειδικότερα από το άρθρο 18, παράγραφος 2, του κανονισμού 1552/89, σύμφωνα με το οποίο τα κράτη μέλη υποχρεούνται, μεταξύ άλλων, να διενεργούν συμπληρωματικούς ελέγχους κατόπιν αιτήσεως της Επιτροπής, αιτήσεως η οποία πρέπει να αναφέρει τους λόγους που δικαιολογούν έναν τέτοιο έλεγχο.

97 Πράγματι, όπως παρατηρήθηκε στη σκέψη 95 της παρούσας αποφάσεως, η αίτηση της Επιτροπής αιτιολογούνταν από τη διαπίστωση, κατά τον έλεγχο του Νοεμβρίου 1997, ορισμένων περιπτώσεων οι οποίες, κατά το όργανο αυτό, συνιστούσαν παράβαση του κανονισμού 1552/89. Συνεπώς, η Επιτροπή είχε απολύτως το δικαίωμα να ζητήσει από την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας να προβεί σε συμπληρωματικούς ελέγχους κατά την έννοια του άρθρου 18, παράγραφος 2, του κανονισμού αυτού, ώστε να της παράσχει πληροφοριακά στοιχεία σχετικά με άλλες παρόμοιες περιπτώσεις κατά τη διάρκεια της επίμαχης περιόδου.

98 Υπό τις συνθήκες αυτές, η δεύτερη αιτίαση είναι επίσης βάσιμη.

99 Από τις προεκτεθείσες σκέψεις συνάγεται ότι η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας:

— μη εκκαθαρίζοντας κανονικά ορισμένα έγγραφα διαμετακομίσεως (δελτία TIR), με συνέπεια να μην έχουν καταχωριστεί ορθώς οι αντίστοιχοι ίδιοι πόροι ούτε να έχουν αποδοθεί στην Επιτροπή εμπροθέσμως,

— μη ανακοινώνοντας στην Επιτροπή όλα τα λοιπά μη αμφισβητούμενα ποσά δασμών που έτυχαν ανάλογης αντιμετωπίσεως (καταχώριση στη λογιστική Β αντί της καταχωρίσεως στη λογιστική Α) σχετικά με τη μη εκκαθάριση δελτίων TIR εκ μέρους των γερμανικών τελωνείων από το έτος 1994 και έως την τροποποίηση της ομοσπονδιακής υπουργικής αποφάσεως του 1996,

παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τον κανονισμό 1552/89, ο οποίος αντικαταστάθηκε, από 31ης Μαΐου 2000, από τον κανονισμό 1150/2000.

Επί των δικαστικών εξόδων

100 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Επειδή η Επιτροπή ζήτησε να καταδικαστεί η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας στα δικαστικά έξοδα, η δε τελευταία ηττήθηκε κατά τους ουσιώδεις ισχυρισμούς της, η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα. Σύμφωνα με την παράγραφο 4 του ιδίου άρθρου, το Βασίλειο του Βελγίου φέρει τα δικαστικά έξοδά του.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (πρώτο τμήμα) αποφασίζει:

1) **Μη εκκαθαρίζοντας κανονικά ορισμένα έγγραφα διαμετακομίσεως (δελτία TIR), με συνέπεια να μην έχουν καταχωριστεί ορθώς οι αντίστοιχοι ίδιοι πόροι ούτε να έχουν αποδοθεί στην Επιτροπή εμπροθέσμως,**

μη ανακοινώνοντας στην Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων όλα τα λοιπά μη αμφισβητούμενα ποσά δασμών που έτυχαν ανάλογης αντιμετωπίσεως (καταχώριση στη λογιστική Β αντί της καταχωρίσεως στη λογιστική Α) σχετικά με τη μη εκκαθάριση δελτίων TIR εκ μέρους των γερμανικών τελωνείων από το 1994 και έως την τροποποίηση της αποφάσεως του Ομοσπονδιακού Υπουργού Οικονομικών της 11ης Σεπτεμβρίου 1996,

η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τον κανονισμό (ΕΟΚ, Ευρατόμ) 1552/89 του Συμβουλίου, της 29ης Μαΐου 1989, για την εφαρμογή της απόφασης 88/376/ΕΟΚ, Ευρατόμ για το σύστημα των ιδίων πόρων των Κοινοτήτων, ο οποίος αντικαταστάθηκε, από 31ης Μαΐου 2000, από τον κανονισμό (ΕΚ, Ευρατόμ) 1150/2000 του Συμβουλίου, της 22ας Μαΐου 2000, για την εφαρμογή της απόφασης 94/728/ΕΚ, Ευρατόμ για το σύστημα των ιδίων πόρων των Κοινοτήτων.

2) Απορρίπτει την προσφυγή κατά τα λοιπά.

3) Καταδικάζει την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας στα δικαστικά έξοδα.

4) Το Βασίλειο του Βελγίου φέρει τα δικαστικά έξοδά του.

(υπογραφές)